

DELO življenje

Prilagojena obutev
iz Alpine

ZAJEC ALFONZ
LOŠKA C. 56

4226 ŽIRI

Izmerimo vaše noge!

Nakup UCS obutve

1. Priporočljivo je, da se obutev kupi v trgovini, ki ima možnost izmeriti vašo nogo.
2. Priporočljivo je, da se obutev kupi v trgovini, ki ima možnost izmeriti vašo nogo.
3. Priporočljivo je, da se obutev kupi v trgovini, ki ima možnost izmeriti vašo nogo.
4. Priporočljivo je, da se obutev kupi v trgovini, ki ima možnost izmeriti vašo nogo.
5. Priporočljivo je, da se obutev kupi v trgovini, ki ima možnost izmeriti vašo nogo.

Iz vsebine:

Sprejeta strategija Alpine do leta 2008

Dan Alpine - dan, ko se srečamo zaposleni, prijatelji Alpine in Žirov

Robert Križnar - dobitnik priznanja za izjemen inovacijski prispevek k razvoju Alpine

Čedomir Očič - dobitnik priznanja za izjemen prispevek k razvoju Alpine CRO

Pogovarjamo se z direktorjem Alpine SIRO v Romuniji Lorinczem Eduardom

Nova skladiščna hala; večja učinkovitost logistike v podjetju

Skupaj bomo dosegli načrtane cilje

Mag. Andraž Kopač, predsednik uprave
in generalni direktor

Kaj razlikuje dobra podjetja od slabših? Vizija? Strategija? Stroji? Informacijski sistem? ISO standardi? Napreden razvojni oddelek? Odgovor se ponuja kar sam od sebe. Stroje in informacijski sistem lahko podjetje, če ima denar kupi na trgu. Vendar če nima ljudi, ki bi z njimi znali delati in jih uporabljati, potem ne more računati na uspeh. Dobrih delavcev pa se ne da dobiti kar čez noč. In zakaj poudarjam to, zakaj izpostavljam zaposlene?

V Alpini smo pred kratkim opredelili strategijo razvoja podjetja do leta 2008. Postavili smo strateške cilje, ki predstavljajo okvirno pot, ki jo bomo hodili naslednjih pet let. Na poti uresničevanja ciljev se bo pojavilo še veliko več vprašanj, kot je navedenih v zgornjem odstavku. Ostati moramo optimisti, kar pa še ne pomeni, da bo šlo vse gladko. Vendar prej ko se bomo vsi zavedeli, kaj moramo doseči, prej bomo začeli razmišljati o poteh, ki vodijo do uresničitve ciljev in tem redkeje bomo zavili na stranpoti.

V zadnjih letih v Alpini veliko govorimo o razvojni usmerjenosti, kateri smo zavezani tudi v strategiji. Poleg razvoja novih izdelkov in prodajaln, o čemer je bilo že precej napisanega, bomo odslej večjo pozornost posvečali tudi razvoju kadrov, torej zaposlenih. Že v preteklosti smo se dobro zavedali pomembnosti tega področja in vlagali v štipendiranje dijakov in študentov ter zaposlenim omogočali študij ob delu in udeležbo na raznih seminarjih. Razvoj lastnih kadrov je postal pomemben faktor uspešnosti podjetja. Čevlarska industrija ima dolgoletno tradicijo in spremembe in novosti niso tako pogoste kot v podjetjih nove ekonomije. A tudi nas je dosegla informatizacija in sodobna tehnologija. Potrebna so nova znanja, obvladovati je potrebno nove računalniške programe, brez katerih si vsakodnevni opravil ne moremo več predstavljati. Lajšajo nam delo in povečujejo njegovo učinkovitost.

Izobrazba zaposlenih sama po sebi še na zagotavlja uspeha. Ravno tako pomembna je pripadnost podjetju, identificiranje z vrednotami podjetja, z njegovim poslanstvom, vizijo in strategijo. Zaposleni komuniciramo med seboj in z zunanjimi partnerji, kar med drugim prispeva tudi k podobi podjetja v javnosti. Če zaposleni s ponosom povemo, kje smo zaposleni in kažemo svojo pripadnost, je učinek na drugo osebo verjetno precej drugačen od tistega, ko omahujemo, se izmikamo odgovoru, nazadnje pa vendarle potihoma povemo, da smo iz Alpine. Strategijo podjetja ni dovolj le poznati, potrebno jo je razumeti, "začutiti", v njenih okvirih ravnati ter ji dodati svojo dušo. Ne sme nam biti vseeno, kaj se dogaja s podjetjem. Potrebno je stalno zanimanje za lastno delo, za to, kaj se dogaja v drugih oddelkih ter v širšem poslovnem okolju.

S pripadnostjo je povezana tudi motivacija. Neko delo je lahko opravljeno po liniji najmanjšega odpora, zato ker ga je pač potrebno opraviti. Lahko pa nekaj naredimo tudi drugače: s premislekom in po svojih najboljših močeh. Uspeh podjetja lahko pričakujemo le v primeru, ko dodamo nekaj več, nekaj kar drugi nimajo. Zadovoljstvo vseh vpletenih ob tem je neprimerno večje.

V vodstvu se bomo trudili spodbujati pozitivno delovno okolje, ki bo prijazno do zaposlenih in bo hkrati ponujalo dovolj izzivov za osebno rast. Zavedam se, da bomo strateške cilje lahko dosegli le ob sodelovanju zadovoljnih, pripadnih in motiviranih zaposlenih na vseh področjih. Vodstvo se bo trudilo ustvariti ugodne pogoje za delo. Verjamemo, da bomo s skupnimi močmi dosegli načrtane cilje.

Mag. Andraž Kopač

KAZALO	str.
Sprejeta strategija Alpine do leta 2008	4
Dan Alpine - dan, ko se srečamo zaposleni, prijatelji Alpine in Žirov	5
Robert Križnar - dobitnik priznanja Alpine za izjemen inovacijski prispevek k razvoju Alpine	7
Čedomir Očić - dobitnik priznanja Alpine za izjemen prispevek k razvoju Alpine CRO	9
Pogovarjamo se z direktorjem Alpine SIRO Lorinczem Eduardom	12
Marija Tratnik - V Romuniji dela že skoraj dve leti	14
Pomemben dosežek v oddelku brizgane obutve - Poleg rekordnega števila, tudi visoka kakovost izdelane obutve	15
Nova skladiščna hala; cilj večja učinkovitost logistike v podjetju	16
Stanko Kranjc prevzel mesto direktorja maloprodaje	17
ACS obutev želimo čim bolj približati kupcem	18
Obnova prostorov za novo sprejemnico	18
Mercator center Domžale	19
Obnovljena prodajalna tudi v Nišu	19
V Alpini tudi večje številke ženske modne obutve	20
Alpina je zlati donator Olimpijskega komiteja Slovenije	20
V Žalcu nova prodajalna	20
Delavci meseca	21
Živimo zdravo	27
V slovo	29
Kadrovske novice	30
Tudi to je Alpina	31
Zanimivosti kraja	33

KOLOFON:

Delo življenje je glasilo
Alpine, d.d., Žiri.

Urejata ga: Jožica Kacin, glavna urednica
in Neža Kopač, odgovorna urednica.

Fotografije: Jožica Kacin in Klemen
Možina

Naklada: 2000 izvodov

Priprava na tisk: Repro-Print d.o.o.

Tisk: Tisk Žnidarič

Vsak dan se dogajajo spremembe - Temu sledi tudi naš časopis

Vsak dan se dogajajo spremembe. Ali na boljše ali na slabše je odvisno od tega, kaj se spreminja in kako gledamo na to. Vsak človek ima do sprememb svoj pogled. Ta je odvisen tudi od njegovega položaja v procesu dogajanja. Za nekoga je nekaj dobro, za drugega ravno obratno. Tako je vedno in povsod. To je del življenja in tak način moramo sprejeti in se sprijazniti z njim.

Alpina spreminja svojo grafično podobo. O tem smo pisali že v časopisu v marcu. Mag. Matjaž Mazzini, ki je oblikoval celotno podobo, je v članku *Prenova celostne grafične podobe Alpine* napisal, da se grafična podoba členi na pet elementov. Ti so: znak oziroma simbol, logotip, tipične barve, tipografski oziroma črkovni slog ter t.i. peti element. Logotip časopisa in znak je bil spremenjen že v prejšnji izdaji. Tokrat pa dodajamo še novo barvo. "Primarna barva ostaja modra, vendar bo odslej manj agresivna, temnejša, ter s tem tudi bolj primerna za diskretno označevanje korporacije." je zapisal mag. Matjaž Mazzini.

Novost pri časopisu pa ni le ta. Uprava je sprejela sklep, da bo odslej časopis izhajal štirikrat letno: v marcu, juniju, septembru in decembru. To s pričujočim časopisom, ki bo izšel junija (po prejšnji periodiki bi bil to maj), uresničujemo.

Sprejeta je bila tudi odločitev, da bosta, namesto dosedanjega uredniškega odbora, časopis urejali glavna urednica, ki še naprej ostajam Jožica Kacin, in odgovorna urednica Neža Kopač.

Uredniškemu odboru za njegovo delo najlepša hvala. Tudi odslej bodo dobronamerni predlogi in pripombe še kako dobrodošle. To velja tako za člane dosedanjega uredniškega odbora kot za ostale, ki ustvarjate in berete naš časopis.

Vse navedene spremembe so tehnične narave. Vsebina ostaja. Včasih je novic in zanimivosti več, drugič manj. Časopis je odsev dogajanj v Alpini. Pestrost časopisa je odvisna od tega, kaj delamo, včasih pa tudi od tega, ali želimo to povedati drugim. Če naprej se bomo trudili, da bo časopis pester, da bo zabeležil vse, kar se bo pomembnejšega dogajalo v Alpini in v zvezi z njo.

Tudi tokrat časopis prinaša veliko zanimivih tem. Sprejeta je bila strategija do leta 2008. V njej je vizija delovanja vseh področij dela v podjetju. Po besedah predsednika uprave mag. Andraža Kopača so cilji Alpine visoki, vendar bodo ob prizadevanju vseh zaposlenih dosegljivi.

Pišemo tudi o dnevu Alpine. Zaradi znanih dogodkov v zvezi z obratoma, je imelo praznovanje nekoliko grenak priokus. Bile so dileme in razmišljanja: praznovati ali ne. Prevladala je misel, da na rojstni dan Alpine kljub težkim trenutkom ne smemo pozabiti. Mar ne storimo tako tudi doma. Tudi če nam je težko, se ne smemo predati malodušju.

Tudi letošnje praznovanje je imelo svoj smisel. Nikakor ne smemo zanemariti znane resnice, da se ob sproščenem klepetu po uradnem delu srečanj, reši veliko poslovnih vprašanj. Mogoče je bilo tudi praznovanje priložnost, da so se v neformalnih razgovorih pokazale nove vrednote in bolj jasen pogled.

Pogovarjali smo se z Robertom Križnarjem, dobitnikom priznanja za izjemen inovacijski prispevek k razvoju Alpine, in Čedomirom Očićem, dobitnikom priznanja za izjemen prispevek k razvoju Alpine CRO. Podrobneje smo predstavili Alpino SIRO v Romuniji. Govorimo tudi o oddelku brizgane obutve, novi skladiščni hali, pogovarjamo se z delavci meseca. Toda tudi to še ni vse.

Prelistajte časopis in ga preberite. Trudili smo se, da bi bilo v njem nekaj zanimivega tudi za vas. Upamo, da ne zaman.

Jožica Kacin

Sprejeta strategija Alpine do leta 2008

Na osnovi že sprejete strategije smo novim razmeram prilagodili strategijo razvoja Alpine do leta 2005 ter ji dodali strateške cilje do leta 2008. Na zadnji seji je nadzorni svet strategijo Alpine do leta 2008 tudi dokončno potrdil. V njej smo strateške cilje in njihovo uresničitev dopolnili z na novo opredeljenim poslanstvom, vizija pa ostaja nespremenjena. Poslanstvo podjetja Alpina je opredeljeno kot neprestano prizadevanje za kakovostno življenje zaposlenih, kupcev, lastnikov, dobaviteljev in vseh ostalih, ki so povezani s podjetjem. Dobiček je eden izmed osnovnih razlogov ustanovitve podjetja, vendar pa si je težko predstavljati dolgoročen razvoj podjetja brez zadovoljnih in uspešnih ljudi, ki sodelujejo pri ustvarjanju dobička. Vizijo podjetje navadno določi za daljše obdobje, zato ostaja naša vizija nespremenjena in opredeljena s sedaj že vsem dobro znanim stavkom: "Alpina smo razvojno usmerjena družba za proizvodnjo in prodajo obutve".

Skupni poudarek, ki se v strategiji pojavlja na vseh področjih delovanja podjetja, je strnjen v investiranju v razvoj (proizvodnih procesov, novih izdelkov, novih trgov, zaposlenih), kar bo edino omogočilo uspešno prilagajanje hitro spreminjajočim se načinom zadovoljevanja potreb vedno bolj zahtevnega kupca. Središče razvoja in prodaje bo še naprej ostalo v Žireh. Tudi vzorčna proizvodnja in del redne proizvodnje bosta ostali v Žireh, saj nam to zagotavlja večjo fleksibilnost in omogoča konkurenčno prednost v primerjavi s poceni konkurenco z Vzhoda. V prizadevanjih za uresničitvijo načrtovane rasti do leta 2008 pa bomo v naslednjih letih povečevali delež kooperacije v proizvodnji.

Razvoj

ACS kupcu prilagojena obutev je bila do sedaj v domeni razvojno-raziskovalne skupine. Širši test v slovenskih prodajalnah bo v veliki meri odločil o usodi ACS obutve. Vsekakor pa ugotovitve meritev stopal na optičnem merilniku že sedaj upoštevamo v razvoju rednih kolekcij. S postopnim uvajanjem digitalizacije kopit bomo v prihodnosti te meritve še bolj dosledno upoštevali in izboljšali prilaganje obutve nogi. Izvajajo se številne meritve, analize, primerjave tehnologij s konkurenco in v prihodnosti bo potrebno zagotoviti hitrejši pretok informacij in ugotovitev razvojno-raziskovalne skupine in jih vključiti v razvoj tako športne kot tudi modne obutve.

Modni program

Na modnem programu načrtujemo 5 do 7 odstotno letno rast prodaje. Še naprej si bomo prizadevali, da bomo sedanjim in bodočim kupcem nudili kakovosten izdelek, poznan po sodobnem dizajnu, udobju in mehkih, naravnih materialih, za sprejemljivo

ceno. Potrebna bo osredotočenost v razvoju rednih kolekcij ter večji poudarek na razvoju pokolekcij, v katerih so zajete zadnje modne smernice. Na prodajnem področju bomo nadaljevali z graditvijo dolgoročnih odnosov s pomembnimi poslovnimi partnerji, predvsem z dobrih predprodajnimi in poprodajnimi storitvami, vključevanjem e-poslovanja in hitrejšim odzivanjem na zahteve trga. V nekaterih državah je naša modna blagovna znamka Simona Fashion kupcem že dobro poznana, zato bomo vanjo vlagali tudi v prihodnosti in tako poskušali doseči razlikovanje od konkurence. Vedno več konkurentov seli proizvodnjo v države s cenejšo delovno silo. Temu bomo v prizadevanjih po znižanju stroškov sledili tudi mi in tako izboljšali donosnost programa. Trenutno smo najmočnejši na ženskem lepljenem programu, ki mu bomo tudi v prihodnosti namenili veliko pozornosti. S posodobitvami brizgane kolekcije ženske obutve upamo na ponoven dvig prodaje brizgane obutve. Nekoliko slabše rezul-

tate dosegamo s casual in moško modno obutvijo. Na teh dveh programih se bomo usmerili v pripravo kakovostne kolekcije po sprejemljivih cenah ter poskušali poiskati nove trge.

Športni program

Športni čevlji zahtevajo poglobljen pristop k razvoju, saj se stalno pojavljajo novi, lažji materiali, nove ugotovitve o značilnosti človeškega stopala ter njegovega gibanja in nove tehnologije, ki določajo funkcionalne značilnosti obutve. Kupci vsako leto pričakujejo nekaj novega, zato je pritisk na neprestan razvoj novosti velik. V preteklih letih smo pomemben napredek naredili na tekaškem programu, kjer želimo v naslednjih petih letih trenutni tretjinski svetovni tržni delež v prodaji povečati na 37 odstotkov. To bomo dosegli s krepitvijo položaja na obstoječih trgih ter močnejšim napadom na sedaj slabše pokrite trge. Ohraniti želimo vodilno vlogo na področju razvoja in tehnologije teka na smučeh. Na programu smučarskih čevljev predstavlja svež veter nov otroški smučarski čevlji

Be3. Razvoj otroškega smučarskega čevlja je v skladu z našo strategijo obvladovanja tržne niše za mlade smučarje. Visoka vlaganja v razvoj smučarskih čevljev bodo upravičena le, če bomo leta 2008 dosegli 6 odstotni svetovni tržni delež. Napredek je opazen tudi v razvoju pohodne obutve. Naredili smo prve modele kupcu prilagojene obutve ter razvili model nove generacije pohodne obutve Vision. S prodajo pohodne obutve nismo zadovoljni, zato bomo vse moči usmerili v iskanje novih partnerjev in možnost vstopa na nove trge ter v iskanje optimalne kombinacije med ceno in kakovostjo vhodnih materialov ter stroškov dela, ki bo sprejemljiva za kupce.

Maloprodajna mreža

V maloprodajni mreži imamo 105 prodajaln. V naslednjih letih bomo število prodajaln povečevali z odpiranjem novih ter iskali priložnost za širitev v države jugovzhodne Evrope. Nekatere slabše lokacije prodajaln bomo poskušali nadomestiti z novimi, kjer se dnevno zadržuje več ljudi. Da bomo postali najboljša malopro-

dajna mreža na področju bivše Jugoslavije bomo povečali vlaganja v tržno komuniciranje in prizadevanja za dvig ugleda blagovne znamke Alpina. Dosledno bomo uvajali enotne standarde poslovanja, izboljšali izgled prodajaln ter usposabljali zaposlene. Na podlagi natančnih analiz značilnosti posameznih trgov bomo izboljšali ponudo izdelkov in storitev v prodajalnah.

Ključna vloga zaposlenih

V strategiji so postavljeni cilji, ki jih bomo morali uresničiti. Zaposleni bomo odločilni pri doseganju uspešnega poslovanja podjetja tudi v prihodnje. Zato bodo potrebne določene spremembe v organizacijski strukturi, ki bo morala postati fleksibilnejša. Jasno opredeljene pristojnosti in odgovornosti zaposlenih vodijo do hitrejšega in učinkovitejšega odločanja. Nadaljevali bomo z uresničevanjem strategije kadrov, kjer bomo še dodatno povečali vlaganja v izobraževanje in razvoj znanja zaposlenih. Na vsa področja poslovanja vdirajo nove tehnologije, ki zahtevajo stalno nova znanja. Načrtujemo izboljšanje infor-

matizacije podjetja in še učinkovitejšo informacijsko podporo, zato je dodatno izobraževanje na tem področju nujno. Na vsaki dve leti bomo nadaljevali z raziskavo o zadovoljstvu zaposlenih in na osnovi ugotovitev raziskave bomo poskušali razmere izboljševati. Pomembno bosta k uresničevanju strategije prispevali motivacija in pripadnost zaposlenih, ki ju bomo poskušali dvigniti na višjo raven.

Prihodnost je nepredvidljiva, vendar se je ne bojimo, saj o njej razmišljamo že danes. Postavili smo precej visoke cilje, ki pa so ob prizadevanju vseh zaposlenih dosegljivi. Na vseh programih načrtujemo rast prodaje. Prizadevali si bomo dvigniti ugled Alpine kot proizvajalca in prodajalca kakovostne ter udobne modne in športne obutve iz mehkih in naravnih materialov. Spremembe in stalno prizadevanje za izboljšave in novosti bodo stalnica v našem poslovanju. Z doslednim uresničevanjem strateških ciljev bomo utrdili temelje za razvoj podjetja v naslednjih desetletjih.

Mag. Andraž Kopač

Dan Alpine – dan, ko se srečamo zaposleni, prijatelji Alpine in Žirov

17. aprila je Alpina praznovala svoj rojstni dan. Prireditvev je bila posvečena bližajočemu se vstopu Slovenije v Evropsko skupnost. Voditelja Tajda Lekše in Jure Ivanušič sta ob klavirski spremljavi odpela nekaj pesmi. Slišali smo znane napeve iz Finske, Švedske, Nemčije, Francije, Italije, Poljske, Češke, Slovaške, Hrvaške, Srbije in Črne gore, BIH, Romunije, Rusije, ZDA, Kanade in Japonske. To so države, kjer ima Alpina svoja podjetja ali sodelavce. Vzoredno z nastopom so se na platnu vrstile fotografije podjetij in sodelavcev iz tujine.

Dobitniki priznanj Alpine in predsednik uprave mag. Martin Kopač Foto: Brigita Zemljarič

Ker je dan Alpine praznik vseh nas, smo se s kamero sprehodili po službah in oddelkih Alpine. Med podelitvijo priznanj delavcem, ki so bili v času od aprila 2003 do marca 2004

Priznanje za inovacijske dosežke - Robert Križnar
Foto: Brigita Zemljarič

imenovani za delavca meseca, smo si na multimediji ogledali utrip podjetja.

Zbrane je nagovoril predsednik uprave mag. Andraž Kopač. Po uvodnem pozdravu je spomnil, da ta večer ni najbolj primeren dan za praznovanje. Čepprav so se pojavili nekateri pomisleki zaradi razmer v obratih v Gorenji

Priznanje za izjemen prispevek k razvoju Alpine CRO - Čedomir Očič
Foto: Brigita Zemljarič

vasi in na Colu je prevladala misel, da moramo kljub težkemu trenutku nadaljevati s tradicijo in na primeren način proslaviti rojstni dan naše tovarne. K temu nas je vodilo dejstvo, da kljub temu, da so delavci v Gorenji vasi in na Colu prav v teh dneh prejeli odpovedi pogodb o zaposlitvi, v Alpini ostaja 850 delavcev. Tem pa moramo zagotoviti čim boljšo prihodnost, zato moramo nadaljevati z razvojem in dejavnostmi na vseh področjih ter ohraniti tradicijo podjetja.

Povezovalca prireditve Tajda Lekše in Jure Ivanušič
Foto: Brigita Zemljarič

Predsednik uprave je nekaj besed namenil globalizaciji, ki je privedla do odločitve o zaprtju obratov v Gorenji vasi in na Colu. Odločitev ni bila lahka, toda z vidika nadaljnega obstoja podjetja neizogibna. Razsežnosti sprememb, ki se dogajajo v svetu, od nas zahtevajo stalo iskanje in odkrivanje novih poti. V tem smo bili v preteklem letu dokaj uspešni. V teku so nekateri pomembni projekti. Vedno več pozornosti posvečamo ACS, kupcu prilagojeni obutvi. Nadaljujemo z vlaganji v razvoj modne in športne obutve. Pri tem ne pozabljamo na posodabljanje proizvodnje. Združili smo rezalnice, gradimo novo skladiščno halo.

Mag. Andraž Kopač je omenil tudi bližajoči vstop Slovenije v Evropsko skupnost. V Alpini smo na prihajajoče spremembe pripravljeni. Evropa in svet za nas nista novost, saj smo že vrsto let prisotni na vseh pomembnejših svetovnih trgih. Svoj nagovor je predsednik uprave zaključil z po-

Zapel je tudi Andrej Šifrer
Foto: Brigita Zemljarič

gledom naprej. "Ne bom dajal obljub, ki jih ne morem izpolniti. Upam pa si trditi, da smo v zadnjih letih s svojimi odločitvami in vlaganji v razvoj dokazali, da smo na pravi poti. S skupnimi prizadevanji bomo ohranili tradicijo Alpine in čevljarstva na Žirovskem. Prepričan sem, da to znamo, zmoremo in hočemo!"

Priznanja Alpine sta podelila predsednik uprave mag. Andraž Kopač in predsednik nadzornega sveta mag. Viktor Žakelj. Robert Križnar je prejel priznanje Alpine za izjemen inovacijski prispevek k razvoju Alpine, Čedomir Očič iz Alpine CRO pa za izjemen prispevek k razvoju Alpine CRO.

Za glasbeno popestritev je poskrbel Andrej Šifrer. Z zapetimi pesmi je v večer vnesel tudi nekaj simbolike. Pesem Za prijatelje, je bila za vse zbrane prijatelje Alpine in Žirov. Vsem, ki odhajajo, pa je namenil pesem Stoj Marija, kam odhajaš ...

Jožica Kacin

Delavci obratov so s tihim protestom in transparenti izrazili svoje nezadovoljstvo.

Robert Križnar – dobitnik priznanja Alpine za izjemen inovacijski prispevek k razvoju Alpine

Robert Križnar

Ko je pred nekaj več kot desetimi leti Robert Križnar prišel v Alpino, je imel že nekaj delovnih izkušenj. Takoj jih je pričel s pridom uporabljati na svojem delovnem mestu kot vodja razvoja linije smučarske obutve. Roberta poznamo kot dobrega in zagrizenega ljubiteljskega športnika. Prav to mu je tudi pomagalo, da je dobro spoznal želje in zahteve športnikov. Pridobljene izkušnje in znanje s pridom uporablja in vnaša v razvoj smučarske obutve. Njegova najpomembnejša projekta sta smučarski čevlji Challenger in otroški smučarski čevlji Be3. Robert je glavni nosilec in spodbujevalec, novega pristopa izdelave in povsem novih rešitev pri konstrukciji smučarskih čevljev.

Robert Križnar je velik strokovnjak. Vsake naloge se loti premišljeno in temeljito. Kritičen je do sebe, dobro delo pa zahteva tudi od drugih. Je dober organizator, ki pozna značilnosti in prednosti timskega dela. Zaveda se, da brez sodelovanja ni uspešnega dela in razvoja. Ko je v Alpini zmanjkalo znanja in idej, je našel drugo pot. K sodelovanju je povabil tudi zunanje sodelavce. Rezultat tega je nov atraktivnejši izgled in enovita podoba obutve.

Vestno spremlja novosti in je dober poznavalec razmer na področju smučarskih čevljev. Zaveda se, da brez dobrega poznavanja različnih področij ni novosti, zato je vedno pripravljen sprejeti nove izzive. Vsega se loti z zagnanostjo, strokovnim pristopom in vero, da dobro delo

rodi tudi sadove. Med sodelavci uživa velik ugled kot strokovnjak, zanesljiv človek, predvsem pa velik poznavalec smučarske obutve.

Vse naštetu, pa tudi veliko tistega, kar Robert Križnar s svojo osebnostjo vsak dan razdaja med sodelavci in ostalimi, ki ustvarjajo Alpino, pa z besedami tega ne moremo opisati, je prav gotovo dovolj, da Robertu Križnarju podelimo priznanje za izjemen inovacijski prispevek k razvoju Alpine.

Delo življenje: Ste vodja razvoja smučarskih čevljev in tehnologije plastike. Kaj zajema to področje?

Robert Križnar: Moje delovno področje je zelo široko. Začne se pri razvoju smučarskih čevljev, od ideje, njene realizacije do končnega izdelka. Pri tem sodelujem z notranjimi in zunanji strokovnjaki. Ko se pojavi ideja, jo je treba podrobno proučiti, kar zahteva svoj čas in različna usklajevanja. Sledi konstrukcija, sodelovanje z oblikovalci in končna realizacija. Modeliranje poteka računalniško, prav tako določena obdelava v orodjarni. Kljub temu je v orodjarni še veliko ročnega dela. Ko naredimo orodja, je to pravzaprav šele začetek k pravemu izdelku, ki ga vlivajo na termoplastih, sestavijo v montaži, notranji čevlji pa sešijejo v šivalnici. Vodenje in usklajevanje teh del spada v moj delokrog. Delo večinoma vodimo s pomočjo posameznih vodij oddelkov.

En del razvoja je konstrukcija čevlja, drug prav tako zelo pomemben, pa je grafična podoba. Določimo barve, naredimo filme, klišeje, zaklopke in ostale sestavne dele. Prav tu je pomoč zunanjih sodelavcev najbolj potrebna.

Sem pa tudi produktivni vodja. To pomeni, da sodelujem z našimi kupci in distributerji. Na skupnih srečanjih jih seznanim z novostmi, predstavim jim obutev, se z njimi posvetujem, zbiram njihova mnenja in pripombe.

Sodelujem pri izdelavi katalogov, tehničnih navodil in ostalega promocijskega materiala. Zraven sem tudi pri sejamskih postavitvah. Dogovorimo se, kaj bomo predstavili, kako in kje. Najpomembnejši sejem za smučarsko obutev je ISPO.

Delo življenje: Od ideje do izdelka je dolga pot. Kako nastaja nov izdelek?

Robert Križnar: Prava faza je razmišljanje o izdelku. Potrebno je veliko informacij, predvsem pa, kaj potrebuje trg, kaj prinaša konkurenca, v katero smer se gibljejo, ne samo dogajanje v zvezi s smučanjem, temveč tudi druge industrijske veje. Pri določanju funkcije obutve so zelo pomembne lastne izkušnje. Te pridobivam s športnim udejstvovanjem. Mislim, da je pri tem delu zelo pomembno, da dobro poznamo značilnosti športa, kateremu je izdelek namenjen.

Delo življenje: V letu 2001 ste začeli z razvojem novega smučarskega čevlja Challenger za moške in Lynnea za ženske. Sta nova čevlja dosegla vaša pričakovanja?

Robert Križnar: S stališča razvoja smo z doseženim zadovoljni. Distributerji in naši kupci pohvalijo Challenger in Lineyo. Tudi odmev pri končnih kupcih je ugoden. Mislim, da smo se pravilno odločili, ko smo šli v razvoj. Drugo pa je prodajna plat. Vedno bi želeli podati več.

Delo življenje: Razvoj tako zahtevne obutve kot so smučarski čevlji traja običajno dve sezoni. Po Challengerju in Lynneji niste odnehali. Februarja ste na sejmu ISPO predstavili še eno novost – otroški smučarski čevlji, ki ste ga poimenovali Be3.

Robert Križnar: Ugotavljali smo, da že več kot pet let na področju otroškega smučarskega čevlja tako v svetu kot tudi pri nas, nihče od proizvajalcev otroški smučarski obutvi ni namenil večje pozornosti. To pomeni, da so modeli dokaj zastareli. Premalo novosti na tem področju in dejstvo, da Alpina pri pancernjih spada med proizvajalce nižjega cenovnega razreda, kamor se običajno uvrščajo tudi otroški smučarski čevlji, je bil glavni vzrok, da smo se odločili narediti nekaj novega.

Delo življenje: Otroški smučarski čevlji ima povsem nove rešitve, ki jih pri smučarskem čevlju še ni bilo.

Robert Križnar: Pri razvoju otroškega smučarskega čevlja smo se povezali z zunanjim strokovnjakom, ki je patentiral zanimivo funkcijsko rešitev. Smučanje je naporen šport, ki ima tudi določene stresne obremenitve. Te še posebej slabo vplivajo na razvijajočega se otroka, zato smo iskali nekaj, kar bi te obremenitve omililo. Seznanili smo se s patentom in zdelo se nam je primerno, da rešitev vgradimo v naš izdelek.

Delo življenje: Usoda izdelovanja smučarskih čevljev je bila v Alpini že nekajkrat negotova. Vzrok je bil tudi zelo zahteven razvoj in veliki stroški izdelave form. Kakšna je usoda smučarskih čevljev danes?

Robert Križnar: Usoda pancercjev je bila res na nekoliko trhljih tleh. Nismo se mogli odločiti ali je smiselno nadaljevati z izdelavo smučarske obutve ali bi bilo bolje več energije usmeriti v druga področja. Če bi se slikovito sprehodili skozi luči semaforja, bi lahko rekli, da se nam je s Challengerjem in Lynnejo prižgala oranžna luč. Tedaj smo nekako začutili, da mora smučarski program živeti naprej. Z razvojem novega otroškega čevlja Be3, pa je posvetila zelena. Zdaj vemo, da moremo, moramo in da bomo šli s polno paro naprej.

Delo življenje: Ko je za novi Be3 uprava rekla da, je bila prižgana zelena luč tudi za tehnološke novosti pri izdelavi smučarskih čevljev.

Robert Križnar: Začeli smo tudi z nadgradnjo tehnologije izdelave. Pri tem je najpomembneje brizganje plastičnih sestavnih delov. Posodobili smo stroj za brizganje in prešli na tako imenovano dvokomponentno brizganje. To je način, pri katerem se istočasno brizga dva materiala različnih trdot in različnih barv. S tem smo dokončno potrdili maksimalno podporo programu smučarske obutve in s tem razvoju novih izdelkov in nadgradnji proizvodnega procesa. V prihodnje nameravamo razvijati nove, še sodobnejše izdelke. Načrtujemo tudi nove investicije v izboljšanje proizvodnega procesa.

Delo življenje: Ste vi verjeli v ta program?

Robert Križnar: Vedno sem zagovarjal dejstvo, da je prav, da v Alpini delamo tudi smučarsko obutve. Izdelava te obutve je zelo zahtevna, zanjo

je potrebno mnogo znanja. Alpina ima na tem področju že veliko izkušenj, pa tudi znanja, zato je prav, da se to ohrani tudi naprej.

Pri izdelavi smučarske obutve je zaradi zahtevnosti in posebne tehnologije verjetnost, da bi proizvodnjo selili v države s cenejšo delovno silo, manjša. Druga pozitivna plat pa je, da je v Sloveniji delovna sila še vedno cenejša od večine razvitih držav. Zato obstaja tudi možnost, da bi se zahtevnejši evropski proizvajalci smučarske obutve ob morebitni selitvi proizvodnje najprej obrnili na nas.

Delo življenje: Razvoj novih izdelkov ni enostavno delo. Potrebno je veliko ustvarjalnega duha in zagnanosti.

Robert Križnar: Nov izdelek ne nastane čez noč. Potrebno je mnogo dela, predvsem pa sodelovanja vseh vpletenih. Tudi če je ideja moja, to ni vse. Tu nikakor ne gre brez sodelovanja strokovnjakov iz različnih področij. Potrebno je opraviti in uskladiti kup, na prvi pogled nepomembnih stvari, brez katerih pa končnega rezultata ne bi bilo.

Delo življenje: V obrazložitvi k priznanju je navedeno, da ste dober organizator in poznavalec timskega dela.

Robert Križnar: Pri tako zahtevnih izdelkih, kot je smučarska obutev, je timsko delo prvi pogoj. Za tak način dela pa je potrebno ustvariti ustrezne pogoje. S sodelavci se je potrebno veliko pogovarjati in jim znati prisluhniti. Potrebno je upoštevati načelo, da smo ljudje različni in to tudi upoštevati. Vsakega posameznika je treba motivirati na tak način, da vложи v izdelek čim več svojega znanja in sposobnosti.

Delo življenje: Oblikovali ste delovne skupine.

Robert Križnar: Imamo razvojno tehnološko skupino, skupino za problematiko izdelave, razvojno orodjarsko in razvojno dizajnersko skupino. Praviloma se sestajamo enkrat tedensko. Skupaj najdemo marsikatero pametno rešitev.

Delo življenje: Rekli ste, da je v Alpini znanja veliko. Kljub temu pa morate za določena dela privabiti zunanje sodelavce.

Robert Križnar: Res je. Pri nas je znanja veliko, za poglobljen razvoj in

napredek pa še vedno premalo. Včasih je težava tudi v tem, ker je obseg dela zaposlenih že tako natrpan, da ne zmoremo še dodatnih nalog. Vse to je razlog, da se moramo včasih obrniti tudi na zunanje sodelavce.

Delo življenje: Zunanji sodelavci so predvsem oblikovalci.

Robert Križnar: Že nekaj let sodelujemo z enim industrijskim in dvema grafičnima oblikovalcema. Tak način dela dobro poznajo tudi po svetu. Enoletno sodelovanje pri takem projektu ni smiselno oziroma ne prinese želenih rezultatov. Razvoj modela običajno poteka vsaj dve leti, kar pomeni, da sodelavec, pa naj bo notranji ali zunanji, v tem obdobju komaj spozna izdelek in proces izdelave. Prave rezultate lahko pričakujemo šele po nekaj letih stalnega dela in vlaganja.

Delo življenje: Ste univerzitetni diplomirani inženir strojništva. Mislite, da vam je znanje, ki ste ga pridobili v šoli in s študijem v pomoč?

Robert Križnar: Izdelava smučarskega čevlja je vezana na konkretne rešitve. Mislim, da je prav strojna izobrazba tista, ki da določena znanja in usmeritve, kako priti do takih rešitev. Specializiral sem se za konstrukterja, kar mi je še v dodatno pomoč.

Delo življenje: Vaše delo obsega še mnogo drugega, ne le tehnično plat. Sodelujete pri postavitvi sejmskih prostorov, oblikovanju katalogov, predstavitvi smučarske obutve kupcem.

Robert Križnar: To je področje, ki je očem širše javnosti, pa tudi zaposlenim v podjetju, najbolj na očeh. Ko je izdelek dokončan, pa naj gre za obutev, katalog ali sejmski prostor, je veliko takih, ki takoj najdejo napake in razglabljajo o tem, da bi se dalo narediti bolje, drugače. Nihče pa ne razmišlja o tem, zakaj je izdelek tak, kaj je privedlo do tega in zakaj sploh so se strokovnjaki odločili prav za tak način, oziroma, da jih je k temu privedel določen namen ali razlog.

Mislim, da so zato sodbe in kritike mnogokrat neupravičene. Če imamo jasno zastavljene cilje, če vemo, kaj želimo z nečim doseči, če je izdelek nastal ob sodelovanju strokovnjakov, ki so se zavestno odločali za nek način, če je dosežen nek koncept drugačnosti, potem je cilj dosežen. Nikoli pa ne moremo soditi glede na

okus. Ljudje smo različni in tako je tudi z okusom. Kar je nekomu všeč, drugemu ni, pa zato ni rečemo, da je izdelek slab oziroma da ni dosegel svojega namena.

Delo življenje: Pri delu se srečujete tudi s težavami.

Robert Križnar: Najbolj me moti, ker se stvari lotevamo prepozno. Vedno zmanjkuje časa. Veliko nepotrebne energije izgubljam z motiviranjem sodelavcev. Vsak ima določena znanja in če bi maksimalno združili moči, bi lahko naredili bolje in več. Trudim se, da vsak prispeva vsaj minimum možnega, posameznik pa lahko presodi, če bi lahko naredil več.

Mislím, da je v podjetju premalo samoinicativnosti. Ta pada, kolikor nižje po lestvici gremo. Včasih je velik problem tudi prilagajanje spremembam in dajanje povratnih informacij.

Delo življenje: Če poslušamo drugo stran, to so podrejeni delavci, slišimo ravno obratno. Trdijo, da bi marsikaj povedali, pa za to ni možnosti.

Robert Križnar: Ne morem ocenjevati drugih. Toda kljub temu mislim, da smo pametnim predlogom vedno pripravljene prisluhniti. Pri tem pa bi rad poudaril še nekaj. Nikakor se ne strinjам z očitki, da šefi sprejemajo slabe odločitve. Upam si trditi, da se nihče nikdar zavestno ne odloči tako, da bi škodoval podjetju. Vedno pa je tako, da mora človek med različnimi možnostmi v določenem trenutku izbrati neko pot. Ali je odločitev pravilna ali ne, pa se kot splet različnih okoliščin pokaže mnogo kasneje.

Velikokrat razmišljam o odnosih med sodelavci in razporeditvi dela. Prav osupljiva je ugotovitev, da nižje ko gremo po lestvici, težje zamenljiv je delavec. Tega se večina ne zaveda, res pa je tudi, da to ne velja čisto pri vsakem delu. Pomislimo na primer, kako težko je zamenjati delavca na cvikanju. Ne morem si predstavljati, kako bi pogrešil delavca iz prototipne delavnice. V ta dela je vloženo mnogo specifičnega znanja, potrebne so izkušnje. Vodstveni delavec odide, pride drug. Ta ima velikokrat še boljše, sveže ideje. Če je tak, da zna motivirati sodelavce, potem ni težav. Kdo pa bo opravil konkretno delo, če ni nekoga, ki bo delavca tega naučil? Mislím, da je problem v ljudeh, ki

svojega dela ne znajo ceniti. Zato se počutijo odrinjeni, kar ni prav. Vsak še tako na videz nepomemben delavec ima lahko še kako pomembno vlogo v procesu izdelave in to bi morali vsi skupaj čutiti in pokazati. Potem bi bilo nezadovoljstva mnogo manj.

Delo življenje: Veliko sva že povedala. Še čisto na kratko nekaj o vas.

Robert Križnar: Živim v Žireh. Žena je zaposlena v Etiketi. Imava dve hčerki, stari sedem in deset let.

Delo življenje: Poznamo vas kot velikega ljubitelja športa.

Robert Križnar: Res sem športno naravnani tip. Prav zato sem zelo vesel, da lahko svoje športno znanje in izkušnje vnašam v izdelke, ki so namenjeni tej dejavnosti. Tako združujem svojo strokovno znanje strojništva in ljubiteljsko športno znanje.

Opravil sem tudi izpit za kondicijskega trenerja. Trenerskega dela ne opravljam, vsak dan pa poskrbim za

lastno telesno sprostitve. Mislím, da bi brez športa ne zmoget tako zahtevnega dela. Ko sem prišel na to delovno mesto, je delo in misel nanj zapolnjevala tako rekoč mojih štiriindvajset ur. Ugotovil sem, da tako ne gre. Začel sem brati različno literaturo in spoznal, da moram bolj prisluhniti sebi in poskrbeti za usklajeno delovanje telesa in duha. Mislím, da mi je to uspelo, oziroma vsaj trudim se, da je tako.

Delo življenje: Kaj vam pomeni priznanje?

Robert Križnar: To je nagrada za preteklo delo, potrditev pravilnosti načel in rešitev, ki sem jih pri svojem delu spoštoval in jim skušal slediti. Je tudi vzpodbuda za naprej, za nadaljnja iskanja in vztrajanje. Sem človek, ki vedno hoče še nekaj več, hoče, da bi bil izdelek še boljši. Potrudil se bom, da bomo nadaljevali še z večjim elanom. Prepričan sem, da prizadevanja in resnična želja rodijo tudi sadove.

Jožica Kacin

Čedomir Očić – dobitnik priznanja Alpine za izjemen prispevek k razvoju Alpine CRO

Čedomir Očić

Dober finančnik je za podjetje pravo bogastvo. Ljudje mnogokrat razmišljamo, da so finančniki zaprti ljudje, ki ves dan gledajo v številke in se ne menijo za druga dogajanja okrog sebe. Toda ta mit prav gotovo razbije Čedomir Očić, ki je v Alpini CRO zadolžen za vse, kar se v podjetju

dogaja na finančnem področju. Pa ne samo to. Čedomir poleg skrbi za denarne in knjigovodske zadeve podjetja, opravlja še mnoge, njemu sicer neposredno ne poverjene, pa vendar pomembne naloge.

Čedomir Očić je prišel v Alpino kot izkušen delavec. Takoj se je dejavno vključil v delo. Postal je pravi Alpinec, ki podjetju pripada z dušo in srcem. Je eden izmed tistih, ki znajo združiti veselje in optimizem, včasih tudi razigrano hudomušnost, z resnim pristopom, veliko strokovnostjo in natančnostjo. Vedno se prilagodi razmeram. Lahko je sproščeno vesel in zabaven, lahko pa tudi nepopustljiv pogajalec, ki trdno zagovarja svoja stališča. Zanja ima vedno tudi tehtno in strokovno razlago. Prav z natančnim, poglobljenim in strokovnim delom ter poštenim in odkritim odnosom do poslovnih partnerjev, je veliko prispeval k povečanju ugleda Alpine CRO. Brez njega si podjetje danes težko predstavljamo. Prav

Čedo je eden izmed tistih, ki ima velike zasluge za to, da je Alpina CRO postalo podjetje, ki je v ponos zaposlenim in celotni Alpini, ki je spoštovana in cenjena med poslovni-partnerji in med konkurenti.

Alpina bo morala še naprej v svet. Za to pa bo potrebno veliko dobrih in zanesljivih sodelavcev. Upamo, da bo čimveč takih, na katere se bomo lahko zanesli in jim zaupali, tako kot to velja za našega sodelavca Čedomira Očiča, zato mu z veseljem oddarjamo priznanje za izjemen prispevek k razvoju Alpine CRO.

Delo življenje: Začniva s kratko predstavitevjo.

Čedomir Očič: Leta 1977 sem diplomiral na Ekonomski fakulteti v Zagrebu.

Od leta 1982 do 1990 sem bil direktor davčne uprave v Zaboku. Tam smo živeli z družino. Zaradi šolanja otrok, hčerke Tamare in sina Ozrema, smo se preselili v Zagreb. Delal sem v nekem zasebnem podjetju, nato pa sem se 1. 7. 1992 zaposlil v Alpini CRO.

Delo življenje: Zakaj ste se odločili za Alpino?

Čedomir Očič: Bil je razpis za delovno mesto finančnega direktorja Alpine CRO. Poiskal sem nekaj informacij o podjetju. Čutil sem, da utegne biti razpisano delovno mesto pravo in da bom v njem lahko našel sebe in svoje zadovoljstvo. Prepričan sem bil, da bom s svojimi izkušnjami na finančnem področju, ob dobrem sodelovanju z vodstvom Alpine, nekaj pripomogel k uspešnemu poslovanju podjetja.

V komisiji za sprejem sta bila Aleš Dolenc in Bojan Končan. Mislim, da smo se že na prvem srečanju lepo pogovorili. Bil sem zelo vesel, ko sem dobil obvestilo, da sem izbran.

Delo življenje: Kako se spominjate začetkov dela v Alpini CRO?

Čedomir Očič: Moj začetek dela v Alpini je bil povezan s situacijo, ki je takrat vladala na Hrvaškem in težavami, ki jih je naredila vojna. Sodelavci v Alpini CRO so se trudili, da bi zgradili čim bolj uspešno trgovsko podjetje. Ta leta bi lahko označili kot čas boja za preživetje in za ohranitev naših prodajal in zaposlenih v njih. Takrat nismo mogli razmišljati o razširitvah mreže, niti o obnovi v vojni poškodovanih in zapuščenih prodajal.

To so bili težki trenutki v zgodbi Alpine CRO. Po končanem vojni se je na Hrvaškem pričela stabilizacija gospodarstva. Pričeli smo obnavljati prodajalne in odpirati nove. Odprli smo nove prodajalne v Mercator centrih v Zagrebu, Puli, Splitu, ter v Veliki Gorici, obnovili prodajalno Zagreb 4. V preteklem letu smo odprli tudi prodajalno v trgovskem centru Kerum v Dubrovniku.

Delo življenje: Alpina CRO je naša pravo pot.

Čedomir Očič: Danes imamo enaintrideset prodajal, od tega pet franšiznih. Zaposlenih je 108 delavcev, kar je precej več kot takrat, ko sem se zaposlil v podjetju. Sedež podjetja je v bivši prodajalni na Baštjanovi 54 v Zagrebu.

Delo življenje: V upravi na sedežu podjetja je zaposlenih pet delavcev. Kako so razporejene vaše naloge?

Čedomir Očič: Kolega Igor Urošević se ukvarja z veleprodajo Alpininih izdelkov. Katarina Mašaberg je zadolžena za kadrovske zadeve. Marija Sedar skrbi za materialno knjigovodstvo, je vezni člen med nabavo, doku-pom in prodajo. Knjigovodska dela vodi zunanji strokovnjak. Za prevoze blaga skrbi šofer Damir Miklec.

Delo življenje: In vi?

Čedomir Očič: Moja naloga je skrb za finančno plat Alpine CRO. Z veseljem lahko povem, da v podjetju v primernih rokih izpolnjujemo vse finančne obveznosti, tako do dobaviteljev, davčne uprave in poravnavamo vse ostale terjatve iz našega poslovanja.

Zelo pomembno je, da imamo redne plače, ki se izplačujejo v skladu s sprejetim pravilnikom.

Sodelujem tudi pri načrtovanju prenov starih in odpiranju novih prodajal. O vseh dejavnostih, ki se odvijajo v Alpini CRO se dogovorimo z našim direktorjem Bojanom Končanom, s katerim zelo dobro sodelujemo.

Delo življenje: Kot povsod prihaja tudi pri vašem poslovanju do težav.

Čedomir Očič: Težave, s katerimi se srečujemo na našem tržišču, lahko v grobem razdelimo na dve glavni področji.

Prvo je legalna konkurenca. Ta je vsak dan večja. To je lahko tudi dobro, saj ima konkurenca običajno

tudi pozitivne učinke. Prepričan sem, da ima, glede na kakovost naše obutve in ljubeznivo ter strokovno usposobljene prodajalce, ki delajo v naših prodajalnah, Alpina CRO dokaj pomembno mesto na hrvaškem tržišču. To se vidi tudi v finančnih rezultatih, ki jih ustvarjamo.

Drug problem pa je sivi trg in nelojalna konkurenca. Na žalost republika Hrvaška zaenkrat tem težavam ni kos.

Delo življenje: Pravite, da si je Alpina CRO ustvarila dokaj dober položaj.

Čedomir Očič: Če skušam oceniti ugled Alpine CRO na hrvaškem tržišču, potem mislim, da lahko dam pozitivno oceno. Veliko zaslug za to ima naše matično podjetje Alpina iz Žirov. Njene smernice so smerokaz, kako naj ravnamo, da bomo dosegli čim boljše rezultate. Pri tem mislim tako pristop do zaposlenih kot tudi delo naših prodajalcev. Pomemben del, ki ga opravijo v Alpini v Žireh, je tudi svetovanje glede izbire obutve za naše prodajalne. Vsi, tako Alpina Žiri kot Alpina CRO se borimo za isti cilj. Ustvariti želimo čim boljši rezultat.

Delo življenje: Vemo, da komerciala ni vaše področje. Posredno pa ste z njo vsaj nekoliko seznanjeni. Udeležujete se tudi poslovske konferenc, kjer je predstavljena obutev. Kaj menite o obutvi, ki jo izdeluje Alpina?

Čedomir Očič: Če si lahko kljub temu, da nisem strokovnjak za to področje, vzamem toliko svobode in povem svoje mišljenje glede kakovosti obutve Alpine, lahko rečem, da je obutev Alpine tako glede kakovosti kot udobnosti dosegla visoko raven. To se vidi tudi po uspešni prodaji.

Delo življenje: Alpina CRO je, kot ocenjujete, ugledno podjetje, ki posluje v skladu s pričakovanji. Poslovanje je iz leta v leto boljše.

Čedomir Očič: V zadnjih letih smo naredili velik korak naprej. Odpirali smo nove prodajalne, prenavljali stare, po vseh prodajalnah smo uvedli računalniško in elektronsko poslovanje. Dobiček, ki ga je Alpina CRO ustvarila, je bil vedno usmerjen v nadaljnji razvoj podjetja.

Delo življenje: Alpina CRO uspešno sodeluje s svojim matičnim podjetjem v Žireh.

Čedomir Očić: Alpina CRO je z matičnim podjetjem Alpina močno povezana z medsebojno koordinacijo in sodelovanjem na vseh ravneh. Mislim, da je sodelovanje zgrajeno na profesionalni ravni. Lahko ga ocenim kot zelo dobro in korektno. Alpina Žiri in Alpina CRO na Hrvaškem imata iste interese. Alpina Žiri mora proizvesti čim boljše obutev. Da prodajamo kakovost, moramo vsi skupaj na čim lepši način povedati našim kupcem ter jih naučiti, da obutev prepoznajo in jo vzamejo za svojo ter to zaupanje nagradijo z nakupom.

Mislim, da k tem dobremu medsebojnemu sodelovanju pripomorejo tudi poslovske konference. Na njih se utrjuje pripadnost Alpine. Mislim, da je tudi zaradi njih naša skupna zavest, da smo Alpinci in da se moramo truditi za naše skupno dobro, večja in da taka družjenja pripomorejo tudi k temu, da dobijo naša skupna prizadevanja nov smisel in zagon.

Delo življenje: Prejeli ste priznanje. Kaj vam pomeni?

Čedomir Očić: Bil sem izredno počaščen, ker sem prejel priznanje za prispevek k napredku Alpine CRO. A najbolj sem srečen, ker sem bil proglašen za pravega Alpinca. Na to sem zares ponosen. To priznanje je zame tudi obveza, da nadaljujem v začetni smeri in s podobnim tempom kot doslej.

Zahvaljujem se direktorju Bojanu Končanu in sedaj že bivšemu predsedniku nadzornega odbora Alešu Dolencu za sodelovanje in podporo. Novemu predsedniku nadzornega odbora obljubljam, da bom skušal še naprej delati v dobro Alpine CRO, s tem pa seveda cele Alpine.

Delo življenje: Omenili ste, da ste najbolj ponosni na to, da ste bili proglašeni za pravega Alpinca. Torej drži. Ste res pravi Alpinec?

Čedomir Očić: Po srcu sem prav gotovo pravi Alpinec in če so to spoznali tudi drugi, potem mora biti tako.

Če pa bi želel pojasniti, zakaj čutim tako, se moram vrniti nazaj v leto 1992. Ko sem prišel v podjetje, sem imel priliko pogledati delovne knjižice zaposlenih v Alpini CRO. Bil sem prav prijetno presenečen, ker je bil tako velik odstotek delavcev, ki so se v Alpini zaposlili in ki so iz Alpine tudi odšli v pokoj, ali pa naj bi se

upokojili v naslednjih letih. Iz tega sem zaključil, da sem prišel v delovno sredino, v kateri cenijo delo, zaposlene in gradijo na pozitivnih odnosih med sodelavci. Vse to pa so vrednote, ki dajejo človeku elan in motiv, da dela še več in bolje.

Moja ugotovitev iz leta 1992 vsak dan mojega dela v Alpini dobiva večjo potrditev. Z zadovoljstvom prihajam na delo, ker vem, da so okrog mene sodelavci, ki želijo na človeški, po drugi strani pa izredno profesionalen način opraviti svoje delo. Pri tem imam v mislih sodelavce iz Alpine CRO kot tudi iz Žirov.

Mislim, da je v tem odgovor, zakaj se počutim Alpinca in zakaj sem ponosen na to.

Delo življenje: Obrazložitev vaše nagrade se začneja takole: "Dober finančnik je za podjetje pravo bogastvo." Kaj porečete na to?

Čedomir Očić: Vse življenje se ukvarjam s financami. To pride človeku pod kožo. To pa pomeni tudi, da je potrebno upoštevati nekaj zelo pomembnih postavk, da to delo lahko sploh opravljamo. Poleg ostalega, se eno izmed pravil, ki sem jih sprejel v svojem življenju, glasi: "Kdor me plača in v tem primeru je to Alpina CRO, mi zagotavlja existenco in njen interes je moja maksimalna prioriteta." Trudim se in to je lahko odgovor na gornjo trditev.

Delo življenje: V obrazložitvi je navedeno tudi, da ste trd pogajalec in da znate zagovarjati svoja načela.

Čedomir Očić: Vsak partner, s katerim posluje Alpina CRO, mora že na začetku vedeti, da posluje s solidnim podjetjem. Nikoli se ni zgodilo, da ne bi poravnali svojih obveznosti. Včasih pride do zakasnitve. Toda nikoli nisem obljubljal plačila, če sem vedel, da ga ne bom mogel v roku izpolniti. V takem primeru sem prosil za razumevanje in strpnost. Skupaj z upnikom smo poiskali rešitev.

Kakšen bo vrstni red plačil, izbereva skupaj z direktorjem Alpine CRO Bojanom Končanom. Pri tem sva zelo pazljiva. V dvanajstih letih, odkar sem v Alpini CRO, poslujemo z dvema poslovnima bankama. Z obema imamo zelo dobre odnose.

Nekaj pove tudi dejstvo, da v vseh letih obstoja Alpine CRO poslujemo

samo z enim špediterjem. Veliko gradimo na zaupanju. Nikoli, poudarjam, nikoli nam ni bilo potrebno avansirati sredstev za carino ali dati finančne garancije. O vsem smo se dogovorili in besedo tudi držali.

Glede na vse povedano, mislim, da nisem trd pogajalec, kot je napisano v obrazložitvi, ampak zelo odprt in iskren človek, ki pa mu je interes Alpine CRO vedno na prvem mestu.

Delo življenje: Poznamo vas tudi kot veselega, optimističnega človeka. Ko po napornem delu ujamete prosti trenutek, znate okrog sebe trositi smeh in dobro voljo.

Čedomir Očić: V tako stresnem poslu, ki ga narekujejo hitre odločitve in tempo dela, ne bi mogel zdržati, če ne bi poskrbel tudi za relaksacijo. Mislim, da ste imeli v mislih tudi to, da rad zaplešem. Po napornem delu na konferencah se ob večerih res tudi sprostim in vesel sem, da so me nekatere dame spoznale kot družabnega človeka, ki rad zapleše. Hvala vsem, ki ste bili moja družba, posebej pa še damam, ki so bile moje partnerice pri plesu.

Delo življenje: Je v vašem življenju še kaj, kar vam posebej zapolnjuje življenje?

Čedomir Očić: Služba in dom. To je v glavnem moje življenje. Sem družinski človek. Rad pa bi omenil še doživljanje, ki je povezan z mojimi sodelavci v Alpini v Žireh.

Slovenija ima prelepe gore. Čedo Očić, takrat sto deset kilogramov težak gospod, si je zaželel, da bi okusil slo gornika, ki stopi na vrh vašega Triglava. Ivo Pivk, Janko Rejc in Bojan Končan so se dobrohotno ponudili za spremljevalce. Za bolj prijetno druženje smo s sabo povabili tudi sodelavko Marijo Sedar. Odpravili smo se, a vreme ni kazalo najbolje. Spremenili smo načrt in namesto proti Triglavu zavili proti Storžiču. Pot iz doline na vrh in nazaj. Za nekoga le naporejši sprehod, zame, ki nisem vaje skal in gorskih poti, pa nekaj povsem novega. Ni bilo lahko. Sopotniki so me bodrili in mi pomagali po svojih močeh. Takoj, ko smo se vrnili v dolino, se je ulila ploha. Ta pot je bila zame enkratno doživetje. Nikoli je ne bom pozabil. Hvala za to izkušnjo.

Jožica Kacin

Pogovarjamo se z direktorjem Alpine SIRO Lorinczem Eduardom

Podjetje Alpina SIRO je hčerinsko podjetje Alpine. S proizvodnjo so pričeli v mesecu marcu. Podjetje v Romuniji vodi direktor Lorincz Eduard. V maju je prišel na delovni obisk v Alpino. Želel se je seznaniti z nekaterimi sodelavci ter spoznati način dela v Žireh.

Lorincz Eduard, direktor Alpine SIRO Foto: Peter Močnik

Delo življenje: Pozdravljeni v Žireh. Je to vaš prvi obisk v Alpini?

Lorincz Eduard: Nisem prvič v Sloveniji, prav tako ne v Alpini. V Alpino sem prihajal kot direktor usnjare. Želel sem vzpostaviti sodelovanje pri prodaji usnja, ki ga je predelovalo naše podjetje. Kasneje sem sodeloval z Alpino kot komercialni direktor Medimpackta.

Delo življenje: Kako se počutite pri nas?

Lorincz Eduard: Slovenija je zelo lepa, a majhna dežela. Spominja me na kraj, kjer živim. Prebivalci Slo-

venije so prijazni, odprti in topli. Isto velja za Alpino. Tu sem našel zelo dobre sodelavce. Posebno dobro sva se seznanila in uspešno sodelujeva s tehničnim direktorjem Jankom Rejem.

Delo življenje: Ste na delovnem obisku.

Lorincz Eduard: Ogledal si bom organizacijo, proizvodnjo, stroje, se seznanil s sodelavci iz Žirov. Alpino sem poznal, vendar ne tako celovito.

Delo življenje: Sodelovanje med Alpino in podjetjem Medimpactom je potekalo že pred ustanovitvijo Alpine SIRO.

Lorincz Eduard: Medimpact je kot kooperant dve leti sodeloval z Alpino.

Delo življenje: Potem ste se skupaj z vodstvom Alpine odločili, da bi ustanovili lastno podjetje?

Lorincz Eduard: Medimpact je veliko podjetje. Izdelava obutve za Alpino je bilo le eno izmed naših področij. Stalno smo se morali prilagajati in dogovarjati, tako glede izpolnjevanja planov, tehničnih rešitev, kontrole.

Vedeli smo, da bi lastno podjetje, ki bi delalo le za Alpino, rešilo marsikatero težavo. Prav zato so vodilni možje iz Alpine dali pobudo, da bi ustanovili

lastno podjetje. Tako je nastala Alpina SIRO. 12. februarja 2004 je bilo podjetje vpisano v register podjetij.

Kot zanimivost lahko povem, da je prvi kamion z materialom iz matičnega podjetja v Žireh, pripeljal material 3. marca, naslednji dan pa smo pričeli z rednim delom. Uradno odprtje je bilo 14. aprila.

Delo življenje: Podjetje dela dobre tri mesece. So se v tem kratkem času že pokazale prednosti samostojnega dela?

Lorincz Eduard: Vsak dan se uvajajo novosti, za katere mislim, da bodo prinesle tudi dobre rezultate. Boljša je kontrola, večji in samostojen nadzor nad stroški. Prej, ko je za Alpino delal še Medimpact, je podjetje sodelovalo še z več različnimi partnerji. Usklajevanje je bilo zahtevno delo in je vzelo mnogo časa. Sedaj sami planiramo potek proizvodnje, skupaj s sodelavci iz Alpine iščemo tehnološke rešitve, se dogovarjamo in skupaj skušamo narediti čim več in čim bolje.

Čutimo tudi neko večjo varnost, saj pri običajnih izdelavnih delih nikdar ne vemo, do kdaj nas bo partner še potreboval. Alpina je v podjetje vložila lastna sredstva, vsak dan pa vlaga v nas tudi svoje znanje in delo. Vemo, da računa na nas, le potruditi se moramo, da bomo delali v obojestransko zadovoljstvo in korist.

Delo življenje: Če se opremo na povečevanje števila zaposlenih, je Alpina SIRO hitro rastoče podjetje.

Lorincz Eduard: Alpina SIRO je pričela delati s 105 zaposlenimi. Število delavcev je v sredini maja naraslo na 149, predvidevamo pa, da se bo število še povečevalo.

Delo življenje: Svoje prostore ste dobili v Medimpacktu.

Lorincz Eduard: Medipack je veliko podjetje. Sodeluje z več partnerji. Alpini SIRO je dal v najem prostore in nekaj strojev za proizvodnjo.

V Alpini SIRO izdelujejo tekaško obutev. Foto: Peter Močnik

Velik del delavcev, ki delajo v Alpini SIRO je bilo zaposlenih v Medimpacktu. Tam je večina izdelovala obutev za Alpino. Delavci so bili priučeni in navajeni na obutev in način dela v Alpini, zato z vzpostavitvijo proizvodnje ni bilo posebnih težav.

Delo življenje: V Romuniji ima čevljarska industrija pomemben delež v gospodarstvu dežele.

Lorincz Eduard: Romunija je velika dežela, z več kot dvaindvajset milijoni prebivalcev.

Čevljarska industrija nosi pomemben delež v družbenem proizvodu. Več kot 40 odstotkov družbenega prihodka ustvarita tekstilna in čevljarska panoga.

Da je Romunija znana in da so njeni delavci iskani, kaže tudi podatek, da se veliko podjetij odloča za sodelovanje. Tako imajo mnoga svetovna podjetja kot so Adidas, Puma, Salomon, Siemens, Alkatel in drugi, proizvodnjo organizirano pri nas.

Delo življenje: Menite, da je bila odločitev o ustanovitvi firme Alpina SIRO prava?

Marija Tratnik in Lorincz Eduard

Lorincz Eduard: Trdno podpiram to odločitev. Mislim, da smo ravnali pravilno. Upam, da bomo poslovali čim bolj uspešno in upravičili zaupanje Alpine, ki se je odločila za ustanovitev podjetja pri nas.

Delo življenje: Na vodilnih mestih imate precej izkušenj. Pri dosežanjem delu niste imeli povsem prostih rok glede organizacije dela. Alpina SIRO je novo podjetje, kjer ste lahko samostojno

odločili, kakšen način dela boste vzpostavili.

Lorincz Eduard: Vemo, da je zelo pomembno, da imamo podjetje organizirano tako, da imamo zaposlenih čim več takih, ki ustvarjajo dodano vrednost. Odločili smo se za zelo preprosto organizacijsko shemo. Na režiji smo zaposlili minimalno število delavcev.

Jaz, kot generalni direktor, vodim podjetje. Moja desna roka je Marija Tratnik. Med režijskimi delavci je Adriana Munteanu, zadolžena za uvoz in izvoz ter plan proizvodnje. Zaposlena je še delavka, ki ureja kadrovske zadeve in skrbi za računovodske posle.

Delo življenje: Kaj pa proizvodnja?

Lorincz Eduard: Proizvodnja je organizirana v več oddelkih. V pri krojevalnici delamo na dve izmeni. Tam je zaposlenih deset delavcev na izmeno. V šivalnici sta dva trakova, na katerih so tri skupine delavcev. Za usklajevanje del v pri krojevalnici in šivalnici imamo vodjo, ki koordinira in pripravlja vse potrebno za normalen potek dela. Delavka ima večletno prakso na tem področju. Imamo tudi sekalnico in montažo. Delo v teh dveh oddelkih poteka v eni izmeni, toda že naslednji teden, (ko bomo brali ta prispevek, bo to po vsej verjetnosti že realnost – opomba avtorice), naj bi pričeli delati tudi popoldne.

V sklop proizvodnje štejemo tudi skladišče, ki je v dveh etažah. V spodnji je material za izdelavo, zgoraj pa že izdelana obutev.

Delo življenje: V Alpini SIRO izdelujete tekaško obutev.

Alpina SIRO naj bi letos izdelala 200.000 parov obutve

V aprilu 2004 je v Romuniji začelo poslovati naše novo povezano podjetje Alpina SIRO. V strategiji smo zapisali, da bomo v naslednjih letih povečevali število proizvedenih in prodanih parov obutve. Če želimo temu cilju slediti in ostati konkurenčni, smo prisiljeni iskati dodatne proizvodne zmogljivosti in prodirati na nove prodajne trge. V Romuniji ima čevljarska industrija že dolgoletno tradicijo, kar so spoznala že mnoga svetovno znana čevljarska podjetja, ki tam izdelujejo svojo obutev. Tudi Alpina je sledila tem izkušnjam in v Romuniji v mestu Medias pred leti poiskala svojega kooperanta. Ker so se potrebe po tovrstnih storitvah povečevale in ker smo zaznali potrebo po večji povezanosti ter hitrejšemu prenosu znanja in izkušenj, smo se odločili, da ustanovimo svoje podjetje.

Alpina SIRO je pričela z izdelovanjem tekaške obutve in načrtuje

mo, da jih bo letno proizvedla 200.000 parov. V prihodnosti obstaja realna možnost, da bi izdelovala tudi drugo obutev iz našega proizvodnega programa. V podjetju v Romuniji imamo zaposlene domače strokovnjake, ki nadzorujejo celoten proces izdelave obutve v Alpini SIRO in predstavljajo pomembno komunikacijsko vez med žirovskim in romunskim podjetjem. Alpina iz Žirov še naprej skrbi za razvoj kolekcije, za celotno tehnološko pripravo za izdelavo obutve, nabavo in skladiščenje materialov. Prav tako iz Žirov poteka tudi distribucija obutve do kupcev.

Romunija ima preko 22 milijonov prebivalcev, ki so naši potencialni kupci, zato si želimo, da bi Alpina SIRO v srednjeročnem obdobju začela tudi s prodajo naše obutve na romunskem trgu.

Neža Kopač

Lorincz Eduard: Začeli smo z izdelavo obutve za smučarski tek. V bodoče želimo proizvodnjo razširiti na drugo obutev iz Alpininega proizvodnega programa.

Delo življenje: Material dobite iz Alpine iz Žirov.

Lorincz Eduard: Blago prihaja k nam enkrat tedensko. Velik napre-

dek bo, ko bomo izdelano obutev sami pošiljali kupcem. Prvo količino izdelane obutve naj bi kupcem poslali že konec junija. S takim načinom dela bomo skušali nadaljevati. To bo prispevalo tudi k zmanjšanju stroškov.

Delo življenje: Kakšni pa so vaši načrti za naprej?

Lorincz Eduard: Poleg dobrega dela pri izdelavi obutve za potrebe Alpine v Žireh, želimo v prihodnje organizirati tudi prodajno mrežo. Glede na veliko število prebivalcev imamo veliko potencialnih kupcev. Upamo, da bomo uspeli tudi komercialnem področju.

Jožica Kacin

Marija Tratnik – v Romuniji dela že skoraj dve leti. Je vez med Alpino v Žireh in Alpino SIRO. Deželo je sprejela z vsemi njenimi drugačnostmi

Marija Tratnik

Marija Tratnik se je v Romunijo podala pred približno dvema letoma. "Tehnični direktor Janko Rejc me je povprašal, če grem v Romunijo. V drugi polovici septembra sem šla pogledat, kaj in kje Alpina dela v Romuniji. Potem se je vse odvijalo zelo hitro in 21. septembra bo dve leti odkar delam tu."

Nova dežela, drugačne navade, nič kaj hvaležno delo v tujem podjetju, a Marija se je dobro znašla. "Sploh se ne spomnim kakih posebnih občutkov. Sodelavci so me lepo sprejeli, kar mi veliko pomeni. Hitro sem se vključila v kolektiv in ni mi žal, da sem se odločila za ta korak."

Vodstvena dela zahtevajo tudi ostro besedo in trdno stališče. "Včasih moram izreči tudi odločnejšo besedo, koga zavrniti v njegovih zahtevah ali prošnjah, ga usmeriti pri delu. Vendar sodelavci to običajno razumejo. Glede tega nisem imela večjih težav."

Pa vendar ni lahko. Marija je razpeta med Alpino v Žireh in Alpino v

Romuniji. Za opis tega stanja bi lahko uporabili znano frazo: "med dvema ognjema". "Sem vez med Alpino v Žireh in Alpino SIRO. Veliko sodelujem s tehnologi iz Alpine. V Alpini SIRO sem med drugim zadolžena tudi za tehnološko pripravo izdelave obutve.

Ena izmed nalog je tudi priprava dokumentacije za posamezne modele. To je sicer delo tehnologov iz Žirov. Dokumente pa je potrebno prevesti in uskladiti tako, da jih razumejo in na njihovi podlagi opravljajo delo tudi sodelavci iz Romunije.

Delavci v Alpini SIRO delajo na isti način kot v Alpini v Žireh. Imajo enake opise, norme, le strojni park je starejši. Vsak dan posebej se trudimo, da bomo dolgoletne izkušnje Alpine iz Žirov, prenesli tudi v Alpino SIRO."

V Alpini SIRO dela tudi Peter Močnik, ki je v Romunijo prav tako prišel iz Alpine iz Žirov. "S Petrom lepo sodelujeva. Imava vsak svoje zadolžitve. To pa ni ovira, da si ne bi, kadar je to potrebno, priskočila na pomoč. Opis delovnega mesta pri nas ne igra velike vloge. Delo moramo opraviti, od nas pa je odvisno, na kakšen način in kdo bo to storil."

Marija pride v Romunijo, ostane par tednov in se spet vrne domov. Domotožje zna potešiti z delom. "Nisem človek, ki bi me obremenjevalo domotožje. Mogoče je to tudi zato, ker sem polno zaposlena in nimam časa razmišljati o drugih stvareh. Toda zavedam se, da bi brez razumevanja domačih, predvsem pa moža, tak način življenja in dela ne bi bil mogoč."

Romunija ima svoje posebnosti. Še celo uro je potrebno premakniti na drug čas, ko prestopimo mejo. A Marija je vse to racionalno rešila. "Ko pridem v Romunijo premaknem uro. Dokler sem tam, imam uro naravnano na romunski čas. Tedaj sem z njimi, čim bolj se skušam prilagoditi njihovem načinu življenja in dela. Ko se vrnem v Slovenijo, premaknem uro in spet postanem Slovenka, ženska z vsemi navadami in razvadami, ki jih nosim v sebi."

Rada ima svojo domovino, toda vedno si želi spoznati kaj novega. Z veseljem potuje. Obiskala je nekatere tuje dežele. Zna angleško, učila se je italijanskega jezika, razmere so ji omogočile, da se je naučila romunsko. Ko je v Sloveniji pride za nekaj dni v Alpino v Žiri. Tu se seznanja z novostmi, tu ureja stvari, ki jim niti sodobna informacijska povezava ni kos. "Ne glede na to, kje sem, v Alpini v Žireh ali v Alpini SIRO, povsod je zanimivo, predvsem pa pestro. Svoje delo se vedno trudim opraviti kakor se da najbolje."

Njen vsakdan je stkan iz lepih, včasih tudi težkih trenutkov. Toda njeno načelo je, da je treba sprejeti življenje takšno kot je in se veseliti tega, kar imamo.

Marijo razveselijo drobne stvari. Že to, da ve, da se sodelavci trudijo in skušajo delo opraviti po najboljših močeh, da se po nepotrebnem ne pritožujejo, jo navdaja z zadovoljstvom in srečo. "Občudujem sodelavce v Romuniji. Vsega se lotijo z zagnanostjo in vero, da bodo zmogli. To mi je všeč. Vedno so se pripravljene učiti. Pozorno poslušajo in sledijo našim navodilom."

Marija ima izrazit občutek za sočloveka. Zahteva poslušnost, natančno delo in pozitiven odnos do podjetja in dela v njem. Po drugi strani pa spoštuje drugačnost, saj ve, da ima vsak pravico do zasebnosti in lastne volje. "V Romuniji se srečujejo različne kulture in vere. Ljudje imajo različne navade, vendar to ni ovira. Zavedam se, da moramo njihov način

življenja spoštovati in trudim se, da je tako.

Neko soboto sem ugotovila, da delavke ni na delu. Pozanimala sem se, kje je. Sodelavci so povedali, da njena baptistična vera ne dopušča dela ob sobotah. Naslednji delovni dan sem se z mojstrico in delavko pogovorila. Njeno delo ni neposredno

vezano na delovni proces, zato sva se domenili, da bo, če bomo delali ob sobotah, zaostanek nadoknadila v drugih dneh. Izkazala je globoko hvaležnost. Spoštovanje njene vere, je bila zanjo spodbuda. Prav zaradi te drobne pozornosti, ki pa je zanjo velikega pomena, čuti še večjo obvezo in pripadnost podjetju."

Jožica Kacin

Pomemben dosežek v oddelku brizgane obutve – Poleg rekordnega števila, tudi visoka kakovost izdelane obutve

V oddelku brizgane obutve so bili letos zelo uspešni. Posebej dobro so delali obutev za ameriško podjetje Clarks. S proizvodnjo te obutve so pričeli v mesecu decembru. Ko so prebrodili začetne težave zaradi pomanjkanja delavcev, je proizvodnja dobro stekla. Izdelali so več parov kot v preteklem letu. Obutev je bila dokončana v predvidenem roku.

Roman Krvina, vodja oddelka brizgane obutve

Zadnje delovne operacije pred pakiranjem obutve.

Najpomembnejše pa je, da je bila tudi kakovost na visoki ravni. Škarta je bilo zelo malo. "Najbolj smo veseli ob pogledu na zapisnik o prevzemu naše obutve, ki smo ga prejeli iz podjetja Clarks iz Amerike. Ko so pregledali našo pošiljko, niso dobili niti enega neustreznega para," je svojo trditev s predložitvijo zapisnika, dokazal vodja oddelka Roman Krvina.

Uspeh pripisujejo več dejavnikom. Že več let izdelujejo obutev za Clarks. "V tem času smo se veliko naučili, delo smo uskladili. V veliko pomoč nam je bil tudi kontrolor za Clarks Simon Omeje. Delali smo na tri izmene, prav tako ob sobotah. Čeprav je bilo veliko različnih modelov, smo zaradi dobre organizacije na vseh ravneh, uspeli vso obutev izdelati v predvidenem času. Gotovo so k temu pripomogli tudi realno postavljeni roki," je razložil Roman Krvina.

Proizvodnja za Clarks je zaključena. Jeseni si na brizgani obutvi obetajo novih naročil. "Trenutno delamo le na eni izmeni in pol. Temu primerna je tudi količina izdelane obutve. Ta je skoraj za enkrat manjša kot v najbolj intenzivnih mesecih. Nekaj obutve izdelujemo za pomlad in poletje, začeli pa smo tudi z obutvijo za jesen in zimo. Večjih težav nimamo, norme dosegamo, tudi kakovost je v skladu s pričakovano," je zatrdil vodja oddelka.

Jožica Kacin

Z izdelano obutvijo so bili v ameriškem podjetju Clarks zelo zadovoljni.

Nova skladiščna hala; cilj večja učinkovitost logistike v podjetju

Sodobno urejene skladiščne in transportne funkcije so pomemben del poslovnega procesa, ki zahteva vedno hitrejši odziv s čim manjšimi stroški. Že dolgo se tega dobro zavedamo tudi v Alpini. Področje logistike do sedaj ni najbolje ustrezalo spremembam v načinu dela, zato smo bili pomladi leta 2003 pred odločitvijo: ali ustrezno adaptirati staro skladišče materialov ali pa začeti z gradnjo nove hale. Odločili smo se za novo skladiščno halo, ki ustreza sodobnim logističnim standardom. Pri odločitvi smo imeli pred očmi dejstvo, da mora biti ves skladiščen material na enem mestu in da morajo biti transportne poti čim krajše oziroma material čim lažje in hitro dostopen za potrebe proizvodnje.

Sodobno urejen vhod v novo skladiščno halo

Objekt je bil gradbeno dokončan v februarju 2004. Po ustreznih inšpekcijskih pregledih je bilo v maju 2004 izdano uporabno dovoljenje in požarno soglasje, tako da smo lahko pričeli z delom. Investicija v skladiščno halo, ki se razteza na več kot 1700 kvadratnih metrih površine, je znašala 150 milijonov tolarjev. Skla-

dišče je logistično povezano tako s proizvodnjo kot tudi s skladiščem obutve, kar dodatno izboljša pretok blaga med temi oddelki. Delo poteka hitreje, omogočena je tudi večja preglednost nad količino in kakovostjo materiala. Sodobno urejena informacijska podpora prispeva svoj delež h kakovosti dela, sledenju blaga in

odzivnosti na dodatne potrebe. Poleg poslovnih sinergijskih učinkov je prednost nove hale tudi prijaznejše delovno okolje za zaposlene v skladišču.

V novi hali so združena skladišče naravnega in umetnega materiala, skladišče spodnjega materiala in skladišče pomožnega materiala. V okviru skladišča je tudi prevzemni oddelek.

Zaposlenih je dvanajst delavcev. Skladišče vodi **Peter Oblak**. Vsako skladišče ima skladiščnika, ponekod tudi pomočnike. V skladiščno službo spadata tudi dva prevzemalca. Njuna naloga je prevzem usnja pri dobaviteljih, zato sta večinoma na terenu.

“Prednost novega objekta je, da bo odslej material na enem mestu. Transportne poti so krajše. Preglednost je veliko boljša. Paletne etaže so označene s kodami. Skladiščnik v računalnik vnese blago. Na ekranu se izpišejo vsi podatki, od tega, kje je blago, količino, možni pa so vpogledi tudi v druge podatke. Sistem se še

Vodja skladišča Peter Oblak

Skladišče naravnega usnja

Prezumni oddelek

dopolnjuje. Upam, da bo delo lažje, ko bo tudi informacijska podpora dokončno urejena. Skladišče meri v višino preko osem metrov. Za rokovanje z blagom je zato nujna uporaba viličarja. Tudi nakup visokoregalnega viličarja je bila ena izmed investicij v novem skladišču," je povedal vodja skladišča.

Kljub prednostim imajo tudi nekaj začetnih težav. Obseg dela se stalno povečuje. V skladišču pripravljajo tudi ves material za kooperacijo. Te pa je iz dneva v dan več. Material mora biti pripravljen v določenih rokih, zelo pomembno je, da ne pride do napak, saj je od pravilne in pravočasne priprave odvisno nadaljnje

delo naših kooperantov. Kljub povečanemu obsegu dela, vse opravijo z istim številom delavcev. Kljub velikemu trudu in dodatnemu popoldanskemu delu, so temu komaj kos. Še večji problem pa se pojavi, če je kdo od delavcev odsoten.

Miran Meglič je pripravljalec krojnih partij. Z njimi oskrbuje prikrojevalnico v Žireh, Gorenji vasi in Colu, prav tako kooperante. "Dela je vedno več. Pogoji za delo so boljši, material je zložen bolj pregledno, prostori so svetlejši in lepši. Kljub temu ni vse

tako kot bi želeli. Upamo, da bomo pomanjkljivosti uredili," je povedal Miran Meglič.

Andrijana Prosen je v skladišču pomožnega materiala. "Delo v novih prostorih je lažje. Nismo pa povsem zadovoljni. Vedno več je kooperacije. Delavnik moramo večkrat podaljšati tudi v popoldanski čas, da zmoremo opraviti vse potrebno. Moram pa pohvaliti našo nabavo. Delajo res profesionalno. Blago pride do nas v določenih rokih, tudi s kakovostjo ni težav. Dokumenti so urejeni in glede tega sem res zadovoljna."

Stanislav Sečnik dela v skladišču spodnjega materiala. Skladišče zasega velik del novega objekta. Ker se povečuje število modelov, je vedno več tudi različnih podplatov, peta, napetnikov in podobnih delov. "Nekatere palete tehtajo tudi do 800 kilogramov. Brez sodobnega viličarja, ki je za skladišče velika pridobitev, dela ne bi zmogli," je povedal Stanislav. Prijazno mi je razkazal prostor in demonstriral dvigovanje težke palete polne podplatov za tekaško obutev. Teh je zaradi velike količine tekaške obutve, ki jo izdelamo, največ.

Neža Kopač in Jožica Kacin

Visokoregalni viličar je nepogrešljiv.

Stanko Kranjc prevzel mesto direktorja maloprodaje

Stanko Kranjc je 22. aprila postal direktor maloprodaje. Na tem delovnem mestu je zamenjal Aleša Do-

lenca, ki mu je zaradi odhoda na nove delovne dolžnosti, prenehalo delovno razmerje v Alpini.

Stanko Kranjc je ob prevzemu del direktorja maloprodaje povedal, da si bo prizadeval za uresničevanje strateških ciljev maloprodaje. Na slovenskem trgu bodo v maloprodaji vse moči usmerili v ohranjanje obstoječega tržnega deleža. Veliko priložnost za rast prodaje in povečanje tržnega deleža pa vidi na Hrvaškem, v Srbiji in BiH, kjer ima Alpina svoje prodajalne. Poudaril je, da ob širitvi Evropske unije ne smemo pozabiti na države jugovzhodne Evrope, ki predstavljajo potencialne možnosti za širitev maloprodajne mreže.

Neža Kopač

ACS obutev želimo čim bolj približati kupcem – V naših prodajalnah v Žireh, Ljubljani, Kranju, Mariboru in Kopru smo namestili optične merilnike

Od 10. junija naprej bo Alpina v svojih izbranih prodajalnah začela s širšo predstavitvijo kupcu prilagojene obutve (ACS obutve). ACS obutev predstavlja nov pristop v procesu razvoja, izdelave in prodaje obutve. Ugotovitve več tisoč meritev oblike stopal na optičnem merilniku so pokazale, da se naša stopala razlikujejo po dolžini, širini prstov in pete, višini narta in po volumnu. Na podlagi natančnih meritev oblike stopal, smo v Alpini izdelali kupcu prilagojeno obutev. V nakup ACS obutve je poleg kupca vključen tudi optični merilnik, ki izmeri obliko stopal v treh dimenzijah in poišče najprimernejši čevljev posebej za levo in desno nogo. Na ta način je doseženo optimalno prilaganje čevlja po dolžini, širini in višini stopala. Korak je udobnejši in varnejši, poleg tega pa izključimo še stranske učinke preširokega ali pretesnega čevlja, kot so sezuvanje, tiščanje ali žulji. Znanje in izkušnje pridobljene z razvojem kupcu prilagojene obutve v Alpini uporabljamo tudi pri pripravi redne modne in športne kolekcije in tako še dodatno izboljšujemo udobnost obutve.

Optične merilnike imamo v prodajalnah v Žireh, Mercator centru v Ljubljani in Kranju, City centru v Maribo-

Moški modni čevljev ALDO - eden izmed modelov ACS ponudbe

ACS je za Alpino pomemben dosežek tako s prodajnega vidika in zadovoljstva naših kupcev kot tudi zato, ker je to projekt, v katerega je bilo vključeno velik del Alpine, pomagali pa so nam tudi zunanji strokovnjaki. V izredno kratkem obdobju, ki smo ga imeli na voljo, smo uspeli pripraviti vse potrebno za nov način prodaje in predstavitev ACS obutve slovenski javnosti. Pri tem projektu so sodelovali vsi oddelki od razvojno-raziskovalne skupine, obeh programov, ki sta pripravila modni in športne modele ACS, tehnologije in proizvodnje, ki sta v rekordnem času izdelala referenčne modele. Pomemben delež pri tem ima tudi informacijska in trženjska podpora. Brez dobre volje in sodelovanja prodajalcev v prodajalnah, ki so morali osvojiti nov način prodaje in dela, bi načrt ne mogel uspeti. Projekt ACS je pokazal, da se s skupnimi močmi in sodelovanjem da veliko narediti. Naj bo to dober zgled za naslednje podobne projekte.

ru ter v Kopru. ACS obutev bo predstavljena tudi v prodajalni v Domžalah ter v Mercator centrih v Novi Gorici, Trebnjem in Celju, vendar tam ne bo možnosti merjenja stopal z merilnikom.

Začetno ponudbo ACS obutve (pohodni čevljev Tibet) smo razširili s tremi novimi modeli, in sicer z na slovenskem trgu dobro sprejetim pohodnim čevljevom Vision (visoki in

srednji) ter z elegantnim moškim modnim čevljevom. Tako imamo v ponudbi štiri ACS modele. Od 10. junija naprej jih bomo predstavljali v naših izbranih prodajalnah. V okviru promocije ACS obutve, ki bo trajala do 10. septembra, smo pripravili tudi nagradno igro. Prva nagrada je potovanje za dve osebi v eno izmed izbranih evropskih prestolnic. Pridružite se nam!

Neža Kopač

Obnova prostorov za novo sprejemnico

V Alpini smo že dalj časa razmišljali o tem, da bi bilo potrebno urediti nekaj sprejemnic za goste in prostor, ki bi bil namenjen za srečanja večjih skupin. Stara Sindikalna dvorana zaradi dotrajanosti ne more več služiti svojemu namenu. Uprava in poslovodni svet sta zato sprejela sklep, da te prostore uredimo v spodnjih prostorih stare upravne stavbe. Prezemni oddelek, ki je bil v tem delu, se je preselil v novo skladiščno halo.

Konec maja smo pričeli s prenovo. Dela naj bi bila dokončana v septembru.

Neža Kopač

Mercator center Domžale

8. aprila smo odprli še eno prodajalno. Tokrat v Mercator centru v Domžalah. Vsi smo se strinjali, da je v centru vladalo neko posebno, prijazno vzdušje. Tudi v naši prodajalni je bilo lepo.

Vodja prodajaln v Sloveniji Olivera Jereb, prodajalka Danijela Urošević, direktor maloprodaje Aleš Dolenc, poslovodkinja Vesna Jamnik, prodajalka Radmila Trapić in tedaj še vodja prodaje na drobno v tujini Stanko Kranjc.

Prodajalka Radmila Trapić je povedala, da je delo v naši prodajalni njena prva zaposlitev. Prvi vtisi so dobri. "Včasih sem mislila, da prodajati obutev, ni nič posebnega. Zdaj šele ugotavljam, da je potrebno kar nekaj dokaj specifičnega znanja. Veliko sem se že naučila, ostalo pa se bom v naslednjih dneh. Prepričana sem, da bo šlo," je povedala Radmila.

Prodajalka Danijela Urošević ima že nekaj izkušenj pri prodaji tekstila,

tako da posebne treme prvi dan dela ni čutila. "Vesela sem, ker sem bila izbrana za delo v prodajalni. Tudi modeli, ki jih bom prodajala, so mi všeč. Izbor je pester, za vsako generacijo se dobi kak dober model," je bila zadovoljna Danijela.

Poslovodkinja Vesna Jamnik čevljev še ni prodajala. Zaposlena je bila za določen čas. Želela pa si je stalne zaposlitve. Dobila jo je v prodajalni Alpine v Domžalah. "Vse je novo.

Čevlje že poznam, toda samo kot uporabnik. Ko se srečamo s prodajo, je drugače. V nekaj dneh, odkar smo v prodajalni, smo se morale prodajalke naučiti veliko novega. Zame je tudi računalnik novost, saj se do sedaj pri delu še nisem srečevala z njim. Toda prilagajanje je del življenja in z veseljem se soočam z novimi izzivi," je pripovedovala poslovodkinja. Tudi modeli obutve, ki jih prodaja, so poslovodkinji všeč. Še posebej je pohvalila moško kolekcijo. Glede želja v prodajalni je povedala, da je cilj vsake prodajalne dober promet. "Kakšna bo prodaja, pa ne morem napovedati, čeprav upam na najboljše. Potrudile se bomo, da bo tako," je zaključila.

Prvi par je kupila **gospa Jožica**. "V časopisu je bilo obvestilo, da se odpira Mercator center. Rabila sem obutev, zato sem se odločila in prišla z namenom, da si privoščim sandale. Nisem pa pričakovala take pozornosti. Vesela sem in se za darilo najlepše zahvaljujem," je z zadovoljnim nasmehom pripovedovala Jožica. Odločala se je med dvema paroma, potem pa končno izbrala. "Mnogo bolje se počutim v novi obutvi, zato bom odšla domov kar v njej," je bila navdušena gospa Jožica in dodala, da je v preteklosti, ko je bila zaposlena v Ljubljani, že kupovala v Alpini. Sedaj bo prodajalna Alpine blizu mojega stanovanja in še bom prišla," je obljubila.

Jožica Kacin

Obnovljena prodajalna tudi v Nišu

Direktor Alpine Niš Josip Kasačić, poslovodkinja prodajalne v Beogradu, predsednik uprave Alpine mag. Andraž Kopač ter osebje obnovljene prodajalne Niš

Konec februarja je bila obnovljena prodajalna v Nišu v Srbiji. Od odprtja prodajalne je minilo trideset let, v tem času pa ni bilo večjih posegov v prostor. Z obnovo so si v prodajalni zastavili tudi nove cilje. Njihova želja je, da bi promet povečali do dvajset odstotkov. To jim je v prvih dveh mesecih poslovanja tudi uspelo. Prodajalno vodi poslovodkinja Jadranka Marković.

Slavnostnega odprtja so se udeležili tudi predsednik uprave Alpine mag. Andraž Kopač, vodja prodaje na drobno v tujini Stanko Kranjc, in arhitekt Marko Šenk, ki je bil navdušen nad novim izgledom prodajalne.

Jožica Kacin

V Alpini tudi večje številke ženske modne obutve – Včasih nas osrečujejo drobne malenkosti

Kako lep je občutek, če smo naredili dobro delo. Če pa je naša prizadevanja opazil tudi tisti, ki mu je bilo namenjeno, je to še toliko lepše. A pismo, ki smo ga dobili od Andreje Troha, ni plod naših posebnih prizadevanj, temveč realnost, za katero vemo, da moramo poskrbeti. Res je sicer, da v prodajalni ni vedno vseh števil in modelov obutve. Toda z dobro voljo prodajalcev, pa tudi kupca, se da marsikaj urediti. Tudi računalniška povezava ima pri tem pomembno vlogo. Za primer, ki ga navajamo, sicer ni bilo potrebno veliko. Ustrezen model je bil na zalogi. Le nekaj dobre volje ter prijaznosti in mama Andreja in njena Nika sta bili srečni. "Trikrat hura za Alpino," bi najraje vzkliknili. Ker pa se to ne spodobi na javnem kraju, v velikem mestu in ugledni prodajalni, je mama svoje zadovoljstvo izrazila s pismom. Hvala, draga mama Andreja. Nika tebi pa čim bolj udobno hojo. V naših čevljih si naredila pomemben življenjski korak. Naj bodo tvoji nadaljnji koraki taki, da te bodo vodili po pravi poti in k pravemu cilju.

Jožica Kacin

V Žalcu nova prodajalna

1. aprila je bilo odprtje prenovljene prodajalne v Žalcu. Prodajalna v Žalcu je poslovala že nekaj let, vendar le kot naš pogodbeni partner. S spremembo statusa v Alpinino prodajalno, smo se odločili obnoviti tudi precej zastarelo opremo in prostore. Na novo urejeno prodajalno s sodobno po Alpininem načinu urejeno opremo, bo še naprej vodila poslovodkinja Marina Breznikar, ki je bila nad spremembo zelo navdušena. V prodajalni kupci najdejo naše najnovejše modele, ohranili pa smo tudi del naše industrijske ponudbe.

Neža Kopač

Nika ima čevlje številka 43, superge pa 44. Ni kaj. Nič se ne da pomagat. Edino hudo je to, da je naša punca stalno v supergah, ker druge obutve ne dobi ali pa ji ponudijo moško športno obutev. Sedaj pa si predstavljajte, punca v najbolj občutljivih letih, pomemben dan, ko ima željo, da se uredi, čevlji pa ...

Hodili smo po BTC-ju. Ogledevali smo si oblačila in seveda obutev. Ko sem vprašala, do katere številke imajo ženske čevlje, smo dobili odgovore, da pretežno do številke 41.

Prav pošteno sem bila v skrbeh, kaj bo obula. Pa se spomnim na Svet obutve in Alpino. Vprašam za največjo številko ženske obutve.

Zelo prijazna prodajalka se je pozanimala, katero številko želim, pa ji pravim, da tolikšno, kakršne zagotovo nimajo. Pa nam pokaže čevlje št. 43. Nisem mogla verjet.

Nika jih pomeri in bili so ji prav. Jaz sem bila tako srečna, da bi najraje zavriskala – TRIKRAT HURA ZA ALPINO!!! In še model je tak, da je Niki všeč; z jermenčkom okrog gležnja. Še pred dnevi sem razmišljala, da bom morala dobiti kakega mojstra, ki bo naši Niki naredil čevlje po meri. A Alpina reši vse težave.

Še enkrat hvala, hvala, hvala, stokrat hvala Alpini. Vidim, da ni samo naša punca taka sirota, da se bo celo življenje mučila z nakupom obutve. Hvala, ker ste razširili in povečali številke ženskih modelov. Prodajalke pravijo, da je vedno več povpraševanja po velikih številkah. Ni kaj – pravijo, da je to generacija "Čokolina". Pa bo mogoče kar držalo. Naša Nika res ni hotela jesti skoraj nič drugega kot Čokolino, ko je bila majhna.

Andreja Troha

Alpina je zlati donator Olimpijskega komiteja Slovenije

Alpina bo letos že tretjič kot zlati donator sodelovala na olimpijskih igrah. Skupaj z modno stilistko olimpijskega komiteja Jožico Brodarič smo iz naše redne poletne kolekcije izbrali modna in udobna čevlja, v kateri bomo obuli uspešne slovenske

športnike in športnice, ki bodo potovali v Atene. Našo obutev bodo olimpijci nosili na uradni otvoritvi poletnih olimpijskih iger.

Vsem olimpijcem, še posebej pa našemu rojaku Sašu Jerebu želimo, da bi jim tudi udoben korak v naši obutvi pripomogel k doseganju čim boljših rezultatov.

Neža Kopač

Pavel Jereb – Ravnanje z avtomobili je tudi odraz korektnosti do sodelavcev, ki bodo naslednji dan potovali z istim avtom.

Pavel Jereb, šofer, avtomehanik, delavec meseca marca

“Pavel Jereb je vsestranski delavec. Njegovo delo je obsežno. Zajema pranje in čiščenje osebnih vozil, občasno je voznik, zamenjuje vodjo avtoprometa ali pa opravlja delo avtomehanika. Že ob prihodu v Alpino je s seboj prinesel veliko teoretičnega in praktičnega znanja iz avtomehanike. Zato mu niso bili tuji takojšnji posegi po najbolj zahtevnih delih na vozilih. Pri njem je bila vedno prisotna odgovornost in skrb za opravljeno delo. Vedno se je zavedal, da je varno vozilo prvi pogoj za varno vožnjo. Seznanjen je tudi s tehnologijo motorjev na najnovejših avtomobilih, kajti veliko prostega časa porabi za usposabljanje in prebiranje dostopne literature. Zaradi vozil, ki so vedno na cesti, se tudi njegov delovni čas ne konča, ko odide domov. Tudi izven delovnega časa priskoči na pomoč, če ga ob morebitni napaki pokliče voznik, ki je obstal na cesti. V zimskem času že vrsto let skrbi za pluzenje okoli podjetja in na parkirišču. Kot osebnost pa je strpen in mirnega značaja”.

To so zapisali sodelavci v obrazložitvi, ko so Pavla Jereba predlagali za delavca meseca. In besede so prepričale, da je bil Pavel izbran.

Delo življenje: Imate že od malega neko posebno veselje do avtomobilov.

Pavle Jereb: Res je. To me spremlja že od malega. Ata je imel kamion. Že v osnovni šoli sem rad popravljaval vozila. Začel sem z motorji, potem pa napredoval do avtov. Že v petem razredu osnovne šole sem se naučil voziti avto.

Delo življenje: Tako ni bilo treba veliko razmišljati, kam boste odšli po osnovni šoli.

Pavle Jereb: Res je. Odločitev ni bila težka.

Delo življenje: Kje ste obiskovali šolo?

Pavle Jereb: Za avtomehanika sem se izučil v Škofji Loki. V šolo sem se vozil z avtobusom. Nikdar nisem razmišljal o življenju v internatu. Sošolcev iz Žirov v razredu nisem imel, toda to me ni motilo.

Delo življenje: Postali ste avtomehanik. Toda vi imate še en poklic. Ste tudi šofer.

Pavle Jereb: Šolanje na poklicni šoli je bilo tedaj organizirano tako, da smo imeli pol leta pouk, pol leta pa smo bili na praksi. Prakso sem opravil v Avtokovinarju v Škofji Loki. Morali smo voditi tudi dnevnik. Mislim, da je bilo šolanje, ki je močno slonelo na praktičnem delu, boljše od današnjega. Tedaj smo se zares nekaj naučili. Ko smo se zaposlili, smo že nekaj znali. Pa tudi šolanje je bilo bolj zanimivo. Teorijo smo povezali s prakso in oboje je bilo lažje razumeti. Na poklicni šoli smo se veliko naučili. Ne bi bilo slabo, če bi bilo tudi sedaj tako.

Šolanje mi nikdar ni delalo težav. Praksa mi je bila všeč, saj sem mnoge stvari poznal že od doma. To je bila le

strokovna nadgradnja. Tudi z ostalimi učnimi predmeti nisem imel težav.

V tretjem letniku sem vzporedno delal še šofersko šolo in si tako poleg poklica za avtomehanika pridobil še poklic voznika. Dopoldne sem hodil v avtomehanično šolo, popoldne pa poslušal še predavanja za šoferja in opravil dodatne izpite. Tako imam dva poklica.

Delo življenje: Postali ste avtomehanik in šofer. Na ustrezno zaposlitev ste morali kljub temu malo počakati.

Pavle Jereb: Najprej sem se zaposlil v Polixu. Tam sem bil do vpoklica v vojsko. Vrnil sem se v podjetje, a sem kmalu dobil drugo ponudbo. Vodja avtoprometa v Alpini Leopold Filipič me je vprašal, če bi se zaposlil pri njih. Iskali so avtomehanika. Leopold Filipič je vedel, da se spoznam na avtomehaniko. Dogovorila sva se in 11. januarja 1981 sem pričel delati v Alpini.

Delo življenje: Se spominjate, kako je bilo, ko ste začeli?

Pavle Jereb: Živo se spominjam prvega dne v Alpini. Obnavljali smo kombi. Pripeljali so ga iz ličarskih in kleparskih del. Dobil sem nalogo, da kombi usposobim za vožnjo. Takega dela sem bil vajen, zato nisem imel nobenih težav.

Delo življenje: Osemdeseta leta so bila v Alpini obdobje, ko je bilo zaposlenih največ ljudi. Tudi avtopromet ni bil izjema.

Pavle Jereb: Avtopromet je bil organiziran v okviru službe za vzdrževanje. V njem je bilo zaposlenih trinajst delavcev. Bili smo štirje avtomehaniki.

Opravljali smo različna dela. Imeli smo kar razvejan avtopark od tovornjakov, kombijev do osebnih avtomobilov. Največ dela je bilo s tovornjaki.

Vso nadgradnjo smo delali doma. Prav tako servis in razna popravila.

Delo življenje: Danes je stanje drugačno.

Pavle Jereb: V avtoprometu nas je pet. Janez Miklavčič je vodja. Imamo tri šoferje. To so Edi Padovec, Zvone Prosen in Martin Trček. Jaz sem nekakšna deklica za vse in poleg svojega rednega dela vskočim še tam, kjer je potrebno. Nadomeščam vodjo ali pa druge delavce. Za vsa dela v avtoprometu imam ustrezne kvalifikacije, med drugim tudi licenco za prevoze in licenco za prevoz nevarnih snovi.

Delo življenje: Pravite deklica za vse. Lahko na kratko opišete, kaj spada v to?

Pavle Jereb: Moj delovni naziv je avtomehaničar, šofer. Skrbim za vsa vozila od servisa do sprotnih manjših popravil.

Kar je možno popravim sam, kar je v garanciji damo na servis. Pripravim avtomobile, da so pripravljene za pot; olje, tekočine. Poskrbim tudi za tehnični pregled. Kadar je treba, grem na vožnjo. Če se mudi, peljem čevlje, če šofer zbolí, ga nadomestim.

Delo življenje: Tudi vozni park ni več tak kot je bil, pa vendar ni zanemarljiv.

Pavle Jereb: Imamo tri kamione, dostavna vozila, viličarje in osebna vozila različnih znamk. Ob nakupih novih vozil se posvetujeva z vodjem avtoprometa. Prepričan sem, da je kakovosten avto še vedno tisti, ki prihaja iz zahodnih držav. To so pokazali tudi prevoženi kilometri. Imamo audi, ki ima nad 580.000 prevoženih kilometrov, pa ni z njim nobenih težav.

Delo življenje: Voznik, ki se usede v službeni avto, ima dober občutek, če ve, da je v varnem in urejenem avtomobilu.

Pavle Jereb: Držim se načela, da vsak avto pregledam vsaj enkrat na teden. Operem ga, nalijem ustrezne tekočine, preverim zavore, luči, rez-

ervne dele in ostalo. Pri varni vožnji imajo zelo velik pomen ustrezne gume. Mislim, da pri kakovosti gum igra pomembno vlogo tudi cena. Zdi se mi prav, da se v Alpini odločamo za to, da imajo naši jekleni konjički kakovostno obutev.

Delo življenje: Kako pa ocenjujete naš odnos do službenih avtomobilov?

Pavle Jereb: Kot povsod, je tudi odnos do avtomobilov od človeka do človeka zelo različen. Nekateri poskrbijo, da je avto po končani poti tak kot je to potrebno, vestno opozorijo na morebitne nepravilnosti, drugi pa ravnajo drugače. Če napako poznamo, če vemo zanjo, potem jo lahko takoj odpravimo. Ravnanje z avtomobili je tudi odraz korektnosti do sodelavcev, ki bodo naslednji dan potovali z istim avtomobilom.

Delo življenje: Postali ste delavec meseca. Mogoče veste, po čigavi zaslugi ste prišli do tega naslova?

Pavle Jereb: Mislim, da me je za delavca meseca predlagal vodja avtoprometa Janez Miklavčič. Gotovo je k temu pripomogla tudi letošnja zima, ki je bila zelo radodarna s snegom. Poleg ostalega dela skrbim tudi za pluzenje dvorišča podjetja in vseh dovoznih poti okrog podjetja ter parkirišča Alpine. To delam že od leta 1982. Včasih, ko je bil v Alpini še vratar, je on bdél nad tem, kdaj bo zapadlo toliko snega, da je potrebno začeti z oranjem. Sedaj za to skrbim sam. Kadar je napovedan sneg, je moje spanje bolj slabo. Če hočem, da je do prihoda delavcev na jutranje delo, moram začeti z delom že sredi noči. Površine, ki jih moram splužiti, so kar velike.

Delo življenje: Kaj vam priznanje pomeni?

Pavle Jereb: Motivacija mora biti. Lepše in raje človek sprejema pohvale kot graje. Kaj pa mi pomeni, bi težko rekel. Predvsem sem vesel, da so sodelavci opazili moje prizadevanje in delo.

Delo življenje: Reciva še kakšno o vas in vaši družini.

Pavle Jereb: Z družino od leta 1982 živimo v Brekovicah. Žena Erika je zaposlena v Alpini, hčerka Martina študira slovenščino in bibliotekarstvo v Ljubljani. Sin Klemen obiskuje prvi letnik strojne šole v Škofji Loki.

Delo življenje: Vaš dom je v gasilskem domu. Ste tudi gasilec?

Pavle Jereb: Že v Račevi, kamor je spadal Žirovski Vrh, kjer sem se rodil, sem naredil izpit z izprašanega gasilca. Z delom pri gasilskem društvu sem nadaljeval tudi v Brekovicah.

Delo življenje: Kaj pa ostali hobiji?

Pavle Jereb: Sem član združenja šoferjev in avtomehaničarjev. Bil sem v upravnem odboru društva, sedaj pa sem delo prepustil drugim.

Drugih posebnih hobijev nimam. Rad grem v griče. Nekajkrat sem bil na Triglavu, včasih se napotimo na Blegoš ali podobno. Morje mi ni najbolj pri srcu.

Delo življenje: Spominjamo se vas tudi kot navdušenega skakalca. Še sedaj se udeležite tekmovanj veteranov.

Pavle Jereb: V osnovni šoli sem treniral skoke. Za to me je navdušil brat, ki se je že prej ukvarjal s tem športom.

Okrog hiše smo pozimi naredili skakalnico. Bil sem dober in sem se vključil v klub. Ko sem začel hoditi v srednjo šolo, sem s treningi prenehal. Šola in vožnja sta mi vzeli preveč časa. Vedel sem, da vsega ne bom zmogel.

Veselje do skokov pa me še ni minilo. Lansko leto, ko so bili na skakalnici pri Mlinarju v Novi vasi skoki za veterane, sem se udeležil tekmovanja. Po dolgih letih sem bil spet na zaletišču in sree v takih trenutkih malo poskoči. Toda zalet, odziv, doskok in vse je dobro. Letos, ko je bil odprt nov nordijski center v Žireh, se tekme veteranov nisem udeležil. Toda obljubim, da bom naslednje leto spet na zaletišču.

Delo življenje: Omenili ste brata. Kot vemo izhajate iz številne družine.

Pavle Jereb: Rojen sem bil v Žirovskem Vrhu. Pri nas je bilo sedem otrok; šest fantov in eno dekle. Sem četrta po vrsti. Trije bratje smo zaposleni v Alpini. Tudi oče je upokojenec Alpine. Bil je šofer. Mama ni bila zaposlena, kar je ob toliko otro-

cih in kmetiji v Žirovskem Vrhu, čisto realno.

Delo življenje: Je bila vaša mladost zaradi velike družine drugačna?

Pavle Jereb: Življenje v tako veliki družini je gotovo drugačno. Vedno smo imeli družbo. Seveda pa je to pomenilo tudi, da ni bilo vsega v izobilju. Velikokrat smo morali poskrbeti

zase. Poleti smo nabirali borovnice, pozneje sem kak dinar zaslužil, če sem popravil motor, ali avto.

V šolo smo hodili peš. Vsak dan eno uro do šole in nazaj. Ker nas je bilo več, nismo bili nikdar sami. Še dobro se spominjam, kako je bilo, ko sem hodil v prvi razred. Do naše hiše je vodila le kolovozna pot.

Jožica Kacin

Cirila Demšar – Za tehnologe je največja potrditev, če vidimo, da gre v proizvodnji vse po načrtih

Cirila Demšar, tehnologinja, normirka, delavka meseca aprila

Cirila Demšar je ena izmed delavk, ki ni takoj zadovoljna z doseženim. V Alpino je prišla kot kvalificirana izdelovalka spodnjih delov, po približno dvajsetih letih dela pa končuje visoko šolo za organizacijo dela. Preizkusila je različne delovne operacije, od dela za trakom, mojstrice, do tehnologinje in normirke. Zato ji je bližje marsikateri problem, gotovo pa tudi rešitev. Sodelavci iz montaže vzorčne, ki so jo predlagali za delavko meseca, so zapisali, da se nanjo lahko vedno zanesejo in ji zupajo. Je dober organizator, pridna, zanesljiva, strokovno usposobljena, prizadevna, ima dober odnos do dela in sodelavcev.

Delo življenje: Po osnovni šoli ste se odločili za čevljarški poklic.

Cirila Demšar: Veliko mojih sošolcev in sošolk se je takrat odločilo za to šolo. Bilo nas je okrog dvajset. Imeli smo usmerjeno izobraževanje. V drugem letniku so nas glede na uspeh prvega letnika, razporedili v poklicne ali srednje šole. Bila sem med tistimi za poklic in postala izdelovalka spodnjih delov obutve.

Delo življenje: Po končani šoli ste se zaposlili Alpini.

Cirila Demšar: Imela sem štipendijo. Tudi to je bil eden izmed motivov za ta poklic. Delati sem pričela v lahki montaži. Ko sem se vrnila z druge porodniške, to je leta 1989, sem postala mojstrica v sekalnici. To delo sem opravljala do leta 1996, ko sem prišla v tehnologijo.

Delo življenje: Opravljali ste različna dela. Kako bi jih opisali?

Cirila Demšar: Vsako delo je splet različnih operacij in odgovornosti. Dokler delavec opravlja samo eno delo, ne vidi celote. Včasih zato težko razume, zakaj je potreben točno določen način dela in zakaj prihaja do različnih težav in zahtev.

S prevzemom dela mojstrice v sekalnici, se je obseg mojih zadolžitev precej povečal. Delo je bilo povsem drugačno, srečevala sem se z vsemi delovnimi operacijami, ki potekajo v oddelku. Poseben problem, ki je značilen za sekalnico, je velik vpliv

sezonskega dela. Usklajevanje ni lahko. Najtežje za mojstra je, če delavcu ne more zagotoviti normalne osemurne zaposlitve.

Vse kar sem delala, je bilo zanimivo. Bolj so mi všeč raznolika dela. Ne maram monotonosti. Delo v tehnologiji je s tega vidika dobro. Z veseljem ga opravljam.

Delo življenje: Ste tehnolog za modni program.

Cirila Demšar: Tehnologi spremljamo izdelavo obutve od tako imenovane potniške kolekcije, to so vzorci, ki jih pripravimo za naše kupce oziroma distributerje, do redne proizvodnje, to je obutev, ki jo izdelujemo za končne kupce.

Za vsak model obutve, tako za domačo proizvodnjo, kot tudi za kooperante, tehnologi pripravimo tehnološke opise. Ti vsebujejo materiale, ki so potrebni za izdelavo modela. Opisan je proizvodni proces oziroma navodilo, kako se bodo posamezne operacije izvajale. Pomembno je, da že ob izdelavi potniške kolekcije spremljamo modele, kajti težave in probleme, ki se pojavijo, lahko tako prej odpravimo oziroma napake "ublažimo".

Vedno pa se moramo zavedati, da je čevljar narejen iz usnja. To je "živ" material, ki se razteza in krči. Težko je predvideti vse podrobnosti, zato velikokrat prihaja do težav.

Delo živiljenje: Ste vi edini tehnolog za modni program?

Cirila Demšar: Ne. To bi bilo absolutno preveč. Poleg mene sta tehnologga za modno obutev še Boštjan Tinauer in Aleš Gantar. Odkar opravljam to delo, se je zamenjalo že nekaj tehnologov. Mene je v delo uvajal Zvone Kopač. Potem sem jaz svoje znanje prenašala na druge.

Delo živiljenje: Kaj ste jim povedali?

Cirila Demšar: Skušala sem jih poučiti o vsem, kar naj bi vedeli pri svojem delu. Svojim mlajšim kolegom vedno polagam na srce, da je pri našem delu zelo pomembno, da imamo čim boljše odnose s sodelavci.

Delo živiljenje: Se vi dobro razumete s sodelavci?

Cirila Demšar: Nikdar nisem imela težav. Držim se načela, da moram z ljudmi ravnati tako, kot si želim, da se oni obnašajo do mene. Mislim, da se s pravilnim pristopom da narediti marsikaj. Res je sicer, da so nekateri težje prilagodljivi, vendar se moramo sami odločiti, kako bomo v posameznih primerih ravnali. Ni rečeno, da imam vedno prav. Tudi sama večkrat ugotovim, da so rešitve in nasveti sodelavcev koristni in da jim je treba prisluhniti.

Tudi z vodjo tehnološke službe Andrejo Bogataj dobro sodelujemo. Nanjo se lahko vedno obrnemo, če se nam zdi to potrebno oz. v primeru problemov. Res pa je, da je delo tehnologa dokaj individualno. Svoje naloge moramo opraviti sami.

Delo živiljenje: V Alpino ste prišli pred slabimi dvajsetimi leti. Se je v tem času veliko spremenilo?

Cirila Demšar: Sprememb je veliko. Imamo kar nekaj novih strojev, tudi tehnologija se spreminja. Slaba stran nove dobe so razdrobljene serije in premalo časa za temeljito pripravo. Toda organizacija dela je veliko boljša. Kljub pomanjkanju časa je priprava boljša in delo bolj usklajeno.

Delo živiljenje: Predlagali so vas sodelavci iz vzorčne montaže. Ali

to pomeni, da se veliko zadržujete v tem oddelku?

Cirila Demšar: Veliko časa sem z njimi. Kot sem že rekla, je zelo pomembno, da vse nepravilnosti in morebitne napake rešimo že v procesu izdelave vzorčne obutve. Pri redni proizvodnji se lahko pokažejo nove težave, vendar kolikor več jih odpravimo pred tem, toliko manj jih je.

Delo živiljenje: Vam za redno proizvodnjo ostaja dovolj časa.

Cirila Demšar: Če le morem, si vsak dan vzamem čas tudi za to, da se sprehodim skozi montažni oddelek. Res pa je tudi, da me mojstri in vodje, ne glede na to, kje sem, pokličejo, če je to potrebno.

Delo živiljenje: V vaš delokrog spada tudi postavljanje norm za sekalnico in montažo modne obutve.

Cirila Demšar: Tudi to je del mojega dela. Na srečo so časi izdelave v teh oddelkih standardni in ni večjih odstopanj od modela do modela.

Delo živiljenje: Gotovo je postavljanje norme kljub temu eno izmed težjih opravil. Kdaj pa ste pri delu najbolj zadovoljni?

Cirila Demšar: Najbolj sem vesela, ko vidim, da z modeli, ki jih pripravim, v proizvodnji ni večjih težav. Zahteve po kakovosti in brezhibnosti so iz leta v leto večje, prav tako število modelov. Za tehnologe je največja potrditev, če vidimo, da gre v proizvodnji vse po načrtih. Tega nismo veseli le tehnologji, temveč je to v zadovoljstvo vseh, ki sodelujejo v tem obsežnem procesu izdelave obutve.

Delo živiljenje: Izbrani ste bili za delavko meseca. Kaj vam pomeni to priznanje?

Cirila Demšar: Predlagali so me sodelavci iz vzorčne delavnice. To je bila zame potrditev, da delam prav. Bila sem prijetno presenečena in šokirana. Prej nisem vedela, da bom postala delavka meseca.

Delo živiljenje: Delavec, ki je predlagan za delavca meseca, ima neke posebne vrline. Kaj mislite, da je pri vas tisto, kar vas dviguje od drugih?

Cirila Demšar: Mislim, da nič posebnega. Marsikdo si zasluži to priznanje. Če pa že moram izpostaviti nekaj, kar si pripisujem kot vrlino, bi lahko rekla, da želim vsako delo opraviti čim bolj dosledno. Drugo pa je, da sebe ocenjujem kot človeka, ki je vedno pripravljen na dogovor.

Delo živiljenje: Sodelavci so v obrazložitvi k nagradi napisali, da ste dober organizator. Mislite, da je to nekaj, kar je človeku položeno v zibelko, ali se je tega možno priučiti?

Cirila Demšar: Nekaj takih lastnosti človek gotovo prinese s seboj na svet, nekaj pa pridobi kasneje. Do določenih zaključkov nas privedejo življenjske situacije, nekaj se človek nauči z branjem in poslušanjem. Tudi šola da nekaj takih znanj. Glavno pa je, da je človek to pripravljen sprejeti. Najpomembnejše je, da mora biti v vsaki organizaciji red in disciplina, če tega ni, se hitro izgubimo.

Delo živiljenje: Ste redoljubni?

Cirila Demšar: Skušam biti. Včasih mi to bolje uspeva, včasih tudi manj. Pri naših izdelkih je veliko sestavnih delov, zato je težko imeti red in vedno v prvem trenutku najti določeno stvar.

Delo živiljenje: Vas moti hiter tempo, ki je vgrajen v vaš vsakdan?

Cirila Demšar: Sama določim, kaj je prioriteta. Včasih moram kako delo tudi odložiti, a tako je. Ne moremo biti hkrati na več mestih. Če je dela le preveč, se tehnologji dogovorimo in si pomagamo. Zaenkrat tak tempo še kar dobro prenašam. Delo je tako pestro, da se na koncu tedna večkrat vprašam, kam so šli dnevi.

Delo živiljenje: Končujete visoko šolo za organizacijo dela. Je bilo naporno?

Cirila Demšar: V šolo sem se vpisala po nekajletnem premoru. Privaditi se je bilo potrebno na učenje in drug način življenja. Od začetka je

težko, a potem kar nekako gre. Res pa je, da bi brez pomoči družine, od moža do staršev, pa tudi razumevanja otrok, ne mogla študirati. Otroka sta na srečo že večja in ne rabita več toliko pozornosti. V šolo sva hodili s sodelavko Martino Bačnar. Bili sva dve, zato je bilo lažje.

Delo življenje: Kaj počnete v prostem času?

Cirila Demšar: Rada grem v naravo.

Včasih se odpravim na kak okoliški hrib. Če nam dopušča čas gremo v družinskem krogu tudi na izlet. Z možem delava v različnem delovnem času, kar pomeni, da med tednom nismo veliko skupaj. Ob službi in šoli mi je ostajalo malo prostega časa.

Delo življenje: Čeprav vreme že lep čas ne kaže najbolje, pa se vendar bliža poletje. Kako boste preživeli dopust?

Cirila Demšar: Dopust že nekaj let preživljamo v Istri. Kraja smo navaženi, tam imamo znance in dobro se počutimo med njimi. To pomeni, da si lahko privoščimo pravi oddih. Včasih smo šli za nekaj dni tudi smučat. Toda srednja šola zahteva več resnosti in otroka si težje privoščita odsotnost, zato smo to opustili.

Jožica Kacin

Jožica Zajc – Mislim, da sem natančna in da hočem, da je izdelek, ki ga dam iz rok, brezhiben

Teče deseto leto odkar je Jožica ali Joža, kot ji pravijo sodelavci in prijatelji, začela delati v Alpini. Ves čas je na oddelku brizgane obutve. Pravi, da je natančna in da hoče vsako delo opraviti kakovostno, brez napak. V vseh primerih to ni mogoče, saj se pojavljajo razne nepravilnosti. Toda če le more, se potrudi. Kadar pa ni v službi, je Jožica s svojima invalidnima otrokoma. Razpeta med službo in skrbjo, da bi čim bolj olepšala življenje svojima sinu Alešu in posvojencu Mitju. Seveda ne pozabi tudi na sina Dejana, toda on je odrasel moški in ne potrebuje take pozornosti.

Jožica Zajc, brizgana obutev, delavka meseca maja

Delo življenje: Postali ste delavka meseca. Kakšni so vaši občutki?

Jožica Zajc: Bila sem zelo presenečena, hkrati pa tudi vesela. Takoj pa sem pomislila, da bi moral pred mano priznanje dobiti še kdo iz našega oddelka. Jaz trenutno delam le štiri ure dnevno.

Delo življenje: To ni merilo. Gotovo mora biti nekaj, kar je vplivalo na to, da ste bili predlagani.

Jožica Zajc: Ne vem. Mislim, da sem natančna in da hočem, da je izdelek, ki ga dam iz rok, brezhiben. Vsi ljudje niso taki. Včasih se prav razjezim, ko vidim, da delo ni opravljeno tako, kot bi bilo potrebno. Vem tudi, da včasih kljub trudu ne moremo narediti vsega tako kot bi želeli. Kadar se pojavijo napake pri materialu, še tako skrbna izdelava ne more prekriti pomanjkljivosti.

Delo življenje: Kakšno je vaše delo?

Jožica Zajc: Ko je obutev izdelana, jo je treba dokončno pripraviti na to, da pride brezhibna do končnega kupca. To delo opravljam že odkar sem v Alpini; to je deset let.

Delo življenje: Kaj naredite?

Jožica Zajc: Ko dobim obutev, jo operem, obrišem, z nje odstranim lepilo ali odpravim druge podobne pomanjkljivosti. Če je potrebno

vstavim vezalke, nato pa obutev dam sodelavki. Ta jo namaže s kremo ali sprejem. Sledi še kontrola in če je obutev ustrezna, jo sodelavci zapakirajo v škatle.

Delo življenje: Pride do vas tudi obutev, ki jo ne morete ustrezno urediti?

Jožica Zajc: Tudi. V takem primeru opozorim mojstra in ta potem uredi, da se napake odpravijo. Če to ni mogoče, obutev zamenja.

Delo življenje: V Alpini pravite, da ste deset let. Kaj ste počeli pred tem?

Jožica Zajc: Najprej sem bila tri leta v Kroju, nato petindvajset let v Poliksu.

Poliks je šel 26. junija 1994 v stečaj. Ostala sem brez službe. Prošnjo sem dala v Alpino. Joj, kako nestrpno sem čakala odgovor. Bala sem se, da bi bil negativen. Toda na srečo je bilo drugače.

1. septembra 1994 sem začela delati na brizgani obutvi in tu tudi ostala.

Delo življenje: Ste zadovoljni?

Jožica Zajc: Vesela sem, da imam službo. Na delo prihajam z veseljem. Včasih pride tudi do slabe volje, toda že naslednji trenutek se vse uredi. Delam v ženski družbi in velikokrat je le ena napačna beseda kriva za slabo voljo. Mislim, da je velika razlika delo v moški ali ženski družbi.

Moje delo je večina časa potekalo v pretežno ženskih kolektivih.

Delo življenje: Imam občutek, da sodelavce v oddelku, razen skupnega dela, ne družijo tesnejše vezi.

Jožica Zajc: Res je. Zdi se mi, da smo preveč vsak zase. Med delovnim časom je vedno dovolj dela in ni časa za klepet. Po končani delovni obveznosti pa imamo spet kup obveznosti. V oddelku je veliko mladih mamic in družina zahteva svoj čas. Ker pa imam tudi sama veliko dela, se s tem ne obremenjujem. Kljub temu pa mi je všeč, ker nam je uspelo, da smo se dogovorili in si pred novim letom s sodelavci privoščili večerjo.

Delo življenje: Dejali ste, da delate po štiri ure.

Jožica Zajc: Približno pol leta sem bila na bolniški, toda potem sem sama predlagala, da bi poskusila delati vsaj po štiri ure. Moje zapestje je povsem izrabljeno. Zdravniki pravijo, da tudi operacija stanja ne bi izboljšala. Čakam na invalidsko ocenitev. Bojim se, da mi bodo predlagali drugo delo. Jaz sem dela v finišu navajena in res si ne želim, da bi se morala privajati drugje. Nisem več tako mlada.

Delo življenje: Letos ste dopolnili okrogel jubilej.

Jožica Zajc: Letos je zame posebno leto. Aprila sem se pridružila abrahamovcem, maja pa postala delavka meseca. Ni kaj, kar dobro mi gre.

Delo življenje: Ste vedeli, da ste predlagani za delavko meseca.

Jožica Zajc: Ne. Delala sem in zagledala predsednika uprave in vodjo tehnologije Judito Oblak, ki sta si ogledovala izdelke. Sodelavki sem prišepnila: "Danes je pa direktor tu." Potem pa je pristopil prav do mene in mi čestital.

Delo življenje: Vaše življenje ni lahko. Že od malega ste navajeni trdega dela in odrekanja.

Jožica Zajc: Res je. Rodila sem se na veliki kmetiji v Stari Oselici. Bil

je sedem otrok. Mama in oče sta se ločila. Mama se je z vsemi otroki odselila iz hiše. Najprej smo se nekaj let stiskali pri sorodnikih v Kladju, nato pa je mama kupila hišo v starih Žireh. Preselili smo se in mama se je zaposlila v Alpini.

Delo življenje. Sedem otrok in mamina plača.

Jožica Zajc: Ni bilo lahko. Res nimam lepih spominov na tiste dni. A vsaka stvar ima tudi nekaj dobrega. Otroci smo se zgodaj naučili skrbeti sami zase. Poletni smo nabirali borovnice, lisičke, gobe ali podobno. S tem smo zaslužili za šolske potreščine. Pomagali smo pri kmečkih opravilih pri Pivku na Kladjah, kjer se je rodila naša mama. Tudi tako smo si prislužili nekaj ozimnice.

Delo življenje: Otroci ste odrasli, se osamosvojili.

Jožica Zajc: Jaz sem odšla od doma, ko sem bila stara dvajset let. Dobila sem stanovanje v bloku v Žireh. Takrat sem rodila prvega sina Dejana.

Delo življenje: Potem je prišel Aleš.

Jožica Zajc: Aleš ima cerebralno paralizo. Več kot eno leto nisem vedela, da je tako bolan. Opazila sem, da se ne razvija kot ostali. Diagnoza je bila postavljena šele, ko se je bližal drugemu letu. Bil je težko, ko sem izvedela za njegovo bolezen. Toda najtežji trenutek v mojem življenju je bil, ko sem ga morala, starega dve leti in pol, oddati v dom v Staro Goro. Tudi zanj je bilo zelo težko. V Stari Gori je bil do začetka osnovne šole. Potem je šel v Vipavo, od osemnajstega leta dalje pa je v Dornavi pri Ptujju. Bliže ni bilo prostora. Toda obljubljajo mi, da ga bodo premestili v Zbilje. To bo za oba mnogo bolje. Laže in večkrat ga bom obiskala, saj obema to veliko pomeni.

Delo življenje: Doma imate še invalidnega Mitjo, ki ste ga prav tako vzeli za svojega.

Jožica Zajc: Mitjo sem poznala že prej. Po smrti njegove mame, so

skupne težave zblížale tudi Mitjevega očeta Petra in mene. Poročila sva se in skupaj skrbela za Mitjo in Aleša. Toda usoda nam ni bila naklonjena. Le tri leta smo bili skupaj. Peter je zbolel in umrl. A moji trije fantje so mi ostali: Dejan, Aleš in Mitja. Zanje se spleča živeti. Oni, še posebno pa invalidna Aleš in Mitja, mi dajejo moč, da kljubujem vsem težavam. Najbolj me skrbi, da bi jaz ne zmogla in bi morala moja fanta prepustiti tujim ljudem. Aleš velikokrat pride domov na počitnice. Takrat smo skupaj. Imamo se lepo. Aleš in Mitja se dobro razumeta. Najbolj sta vesela, če se peljemo z avtom.

Delo življenje: Se večkrat odpravite na pot?

Jožica Zajc: Včasih se peljemo. Skočimo v Ljubljano, ali pa kam drugam. Ne morem povedati, kako sem hvaležna Petru, ki me je skoraj prisilil, da sem naredila vozniški izpit. Mislím, da je vedel, da ga bom nujno potrebovala.

Delo življenje: Kako pa preživite dopust?

Jožica Zajc: Tudi dopust si privoščimo. Vsako leto gremo na morje. Pa ne toliko zaradi mene. Zaradi mene bi lahko ostali doma. Otroka pa zaradi zdravja rabita morski zrak in spremembo. Vsako leto jima poleg skupnih počitnic ob morju, priskrbim še kak teden morja v družbi sovrstnikov.

Delo življenje: Vaš vsak dan je razpet med službo in skrbjo za vašo fanta. Imate še kaj, kar vas razveseljuje?

Jožica Zajc: Čeprav je včasih hudo in kar ne morem razumeti, zakaj mi je usoda namenila takšno življenje, sem kljub vsemu srečna. Fanta mi vračata mojo ljubezen in skrb. Njuno dobro počutje in topel nasmeh je zame največje plačilo. Za hobije nimam časa. Rada preberem časopis ali pogledam lep film. Veseli me tudi delo na vrtu in gojenje rož. Te imam vsepovsod. Za kaj drugega mi običajno zmanjka časa.

Jožica Kacin

V hoji je moč

Prehranski in zdravilni pomen hoje

Hoja kot hrana? Zdravljenje s hojo? Tega svet še ni slišal. Ali pa? Predvsem v zahodni Evropi se na temo hoje razpreda nemalo člankov v različnih revijah in daljših poljudnih in praktičnih knjižnih razprav. Torej tam, kjer je, podobno kot tu, vsega preveč, vsaj kar se hrane tiče. Gibanja pa manjka, posebno hoje kot najbolj naravnega načina gibanja. Ko sem šel zadnjič mimo fitnes centra, v katerem je dogajanje od zunanega sveta ločevala le velika

prozorna steklena šipa z nekaj napisu, mi ni bilo nič jasno. Najprej, v sončnem dnevu je bil prostor poln naprav in ljudi. Ljudje so bili na napravah, vsi so boljčali v strop ali predse, nemalo s slušalkami na ušesih, ter gonili kolesa, hodili po tekočem traku ali se mučili z utežmi. Sem šel raje kar naprej, da bi me ne minilo veselje do gibanja.

S tem je namreč tako: kadar ni treba, je lepo, ko je treba pa četudi bi ne bilo. Ima pa hoja, natančneje potreba

po gibanju in hoji, spet to prednost, da je povsem naravno sestavni del nas, tako kot lakota, žeja in zaspanost. Ni potrebno razmišljati zakaj, pomembno je le, da ne ostanemo lačni. Česar koli, tudi hoje.

Ponavadi se nam najprej ne da. Opravki, obveznosti, utrujenost in taki izgovori so vedno pri roki? Ampak vprašanje ni "zakaj pa?" temveč "zakaj pa ne?" Hoja je še vedno v nas, četudi se nam ne da; to je prvi in temeljni način gibanja v tem našem svetu. Če zaradi drugega ne, lahko spet "shodimo" iz samega veselja do zdravja. Kajti učinki hoje na naše telo so tako koristni kot živahnozdrava hrana ali naravna osvežilna pijača, to je čista voda.

Če korak zastavimo na začetku, za širokosrčno "dobro jutro!" ni lepšega, kot da si ga namesto s kavo ali s premlenjem težav prejšnjega dne, zaželimo z **jutranjo hojo**. Če 10 ali 15 minut hoje v naravi je dovolj, da telo spravimo v **delovanje, to je v naravno živahen tek**, če hodimo uro več pa se razpoloženje samo še dviguje. Prva jutra brez kave se med hojo sicer počutimo polomljeno, potem pa ... Ko se dobro zasopihamo, se le ustavimo, da vidimo, kam gremo.

Telo je zjutraj najbolj pripravljeno izločiti proizvode presnove ne le iz debelega črevesa in mehurja, ampak tudi iz tkiv ali na celični ravni. Če se spravimo v hojo, mu k temu pomagamo, če se s polnim trebuhom vsedemo v avto, mu pa ne pomagamo. Kvečjemu nasprotno, proizvodi presnove se v telesu kopičijo, ker jih telo ustvari več kot pa izloči. (Mimogrede, oslABLJENA presnova in izločanje presnovnih produktov je eden vzrokov za razvoj številnih bolezni sodobnega časa, ki jim zaradi načina življenja pravimo civilizacijske bolezni.) Drobna zanka, skozi katero moramo pred hojo, pa pravi: **dovolj tekočine!** Zato – počasi in postopoma – spijemo dva ali tri kozarce vode ali vsaj dve skodelici zeliščnega ali zelenega čaja (slednji vsebuje kofein in učinkuje poživilno, vendar blažje in drugače kot kava). Tudi pol litra tople, nesladkane limonade pride prav. Tekočina, ki jo spijemo zjutraj, namreč "spere" ledvice in jetra ter pospeši izločanje

Hoja prinaša neizmerljivosti in neizmernosti, ki jih občutja opišejo bolje kot številke (sestop s Kojce). Foto: Dario Cortese

presnovnih produktov, ki so se v telesu nabrali ponoči ali se morda kopičijo že daljši čas. V slednjem primeru seveda ne gredo ven kar vsi naenkrat, ampak traja več tednov ali celo mesecev, da telo pride do sape; ob tem je ponavadi tudi potrebno spremeniti morda nezdrave prehranske navade. Je pa vsekakor res, da smo po jutranji hoji, če le nismo navaženi na pozne in obilne večerje, zdravo pri apetitu.

Druga skrivnost je rednost. Če ne gre vsako jutro, pa lahko hodimo enkrat dopoldne, morda popoldne, zakaj ne zvečer. Rednost ima še to **prednost**, da nas navaja v odvisnost, ki pa je le pri hoji dobrodelnega značaja. Skratka, ko nekaj časa redno hodimo, se vedno lažje spravimo v hojo, dokler sploh ne moremo brez nje. Rezultatov naše redne hoje ne moremo izmeriti, razen če ne hodimo za to, da bi shujšali, lahko jih pa občutimo: počutimo se lahkotneje in bolj pri moči, hoja prevetri glavo, svet je lepši (torej tak kot je v resnici), težave pa manjše. Pravzaprav to ni nič novega in kdor hodi, to že ve. Manj znano pa je morda, razen tistih prijetnih izkušenj, ko se med hojo, po njej in kar sploh tako dobro počutimo, da se redna hoja z nemajhno močjo vpleta v delovanje telesa, uma in duha. Njena **temeljno učinkovanje je sproščanje in uravnovešanje**. Drobna skrivnost je še v tem, da mora biti hoja nekoliko dolgotrajnejša, denimo uro do dve naenkrat, in dovolj hitra, da nam pospeši delovanje srca in da nas ogreje. Ogrije, ne pa premoči.

Nič manj pomemben kot vsak korak naprej ni tudi dih. **Dihamo s trebušno prepono** ("s trebuhom", kot pravimo) in uskladimo vdih in izdih s korakom. Lahko na en korak vdihnemo in na drugega izdihnemo, lahko vdihujemo dva ali več korakov in nato izdihujemo dva ali več korakov; skrivnost ritma tega enostavnega in poživljajočega dihanja je v uglašeniosti s hojo.

Hipokrat je pred več kot dvemi tisočletji vedel, da je hoja človekovo najboljšo zdravilo. Na drug način isto pove pregovor, ki pravi, da sta človekova zdravnika dva, namreč leva in desna noga.

Dihanje v družbi s hojo spravi v gibanje limfo, ki se za razliko od krvi sama od sebe bolj leno pretaka. **Pospušeno delovanje limfnega obtoka** je velikega pomena za **razstrupljanje telesa ter izločanje odvečnih snovi**, ki nastanejo med presnovo ali jih dobimo s hrano, pijačo in zrakom. S tem hoja **pomaga vzdrževati naravno visoko telesno odpornost**. Razen tega aktivira delovanje celic, ki v telesu "pospravljajo" tujke in škodljive mikroorganizme, kar še dodatno pripomore k odpornosti.

Da hoja obenem **pospeši delovanje krvnega obtoka** seveda takoj začitimo. Redna hoja **krepi srce in ožilje ter izboljšuje pretok krvi**, v kombinaciji s primerno prehrano pa zmanjšuje nalaganje nezaželenega holesterola na stenah žil ter zmanjšuje vsebnost trigliceridov v krvi. **"Razmaščuje" kri**, bolj po domače, ter **ščiti pred boleznimi srca in ožilja**. S holesterolom je pa tako: je življenjskega pomena, vendar ne na stenah žil, temveč kot sestavina celičnih membran in telesnih hormonov. Jetra ga tvorijo iz nasičenih maščob (torej tudi iz margarine), razen tega ga neposredno zaužijemo še s hrano.

Hoja **poživlja delovanje vseh organov**, posebno organov izločanja, torej **jeter in ledvic**. Pomembno pa je, da med hojo dovolj pijemo. Pivara je manj kot vode, vino sploh prihranimo za h kosilu, zelo prav pa pridejo zeliščni čaji in zeleni čaj. Če na primer dobro izhodimo vroč poleten dan, to pomeni, da popijemo vsaj 5 litrov tekočine, pozimi pa med celodnevno hojo popijemo 2 litra ali nekaj več čaja. Kajti od popite tekočine je odvisen naslednjih blagodejni učinek hoje. Po celodnevni hoji naslednje jutro ne vstanemo s straniščne školjke, ampak s cesarskega prestola, tako prijetno je bilo dejanje. Hoja, če med njo le nismo preveč žejni, namreč bistveno pripomore k **izbolšanju prebave in gladkemu izločanju prebavljene hrane**; po potrebi tudi večkrat na dan. Skupaj s primerno prehrano to dolgoročno pomeni **zdrava prebavila, še posebno pa zdravo debelo črevo**, v katerem se sicer ob pomanjkljivem gibanju marsikaj rado zadržuje

predolgo časa; pregovor, da "bolezen tiči v debelem črevesu" vsekakor ni iz trte zviti.

Hoja **pospešuje ne le prebavo ampak tudi presnovo**. To pomeni, da telo z njeno pomočjo bolje izkoristi prebavljeno hrano in učinkoviteje izloči ostanke presnove. Med drugim učinkoviteje izrablja inzulin in tako hoja blaži težave s sladkorno boleznijo.

Zelo pomemben učinek hoje je **redna obremenitev telesnega skeleta**. Ali drugače, kosti so bolj "pod pritiskom", kar spodbuja vgrajevanje kalcija vanje. Hoja seveda ni vse, saj moramo s prehrano dobiti dovolj kalcija in drugih za njegovo vgrajevanje potrebnih snovi in rudnin, na primer mangana, ampak brez hoje še tako bogata oskrba telesa s kalcijem ni dovolj. Tako je hoja ključnega pomena, z roko v roki z uravnovešeno in zdravo prehrano, **za čvrsto okostje in preprečevanje ali zaviranje osteoporoze**. S hojo postopoma **ojačamo mišice in povečamo splošno gibljivost telesa**; v marsikaterem primeru lahko s hojo **zmanjšamo težave s trdovratnimi bolečinami v križu**. Znano je tudi, da po hoji, tako zaradi prijetne utrujenosti kot zaradi "prevetrene" glave, **dobro spimo**.

Nemalo je tudi **duševnih in duhovnih učinkov hoje**. "Čisti glavo", saj se med hojo, naj to hočemo ali ne, odmaknemo od vsakodnevnih miselnih tokov. Razsvetljuje razpoloženje, jasni misli, odpira nas navzven. Pomirja in sprošča, med hojo lahko pridemo v spodbudno meditativno razpoloženje zvečane pozornosti in odprtosti okolici. Zanimive vaje v pozornosti omogoča (skoraj) vsakodnevna hoja v istem okolju, denimo na hrib nad mestom ali čez travnike v gozd za hišo. Medtem opazimo drobne spremembe in s presenečenjem zaznamo, kako si dan ni enak dnevu, čeprav bi morda sicer čemerno negodovali, kako "je vse isto." Pa na srečo ni, še kako ne.

O tem, kako pademo v ritem hoje tako s korakom kot z dihanjem, pa naslednjič.

Dario Cortese

Vsem domačim, znancem in prijateljem ob izgubi svojih dragih izrekamo iskreno sožalje, naše nekdanje delavce in upokojene Alpine bomo ohranili v lepem in trajnem spominu.

V mesecu maju je za vedno odšel od nas upokojeni delavec **VINKO LOGAR**. Rojen je bil 13. julija 1946 v Koritah v občini Idrija. Živel je na Čevljarski ulici 16 v Žireh.

V Alpino je prišel po nekaj zaposlitvah v lesni industriji in rudniku živega srebra, 12. junija 1974. Najprej je delal je v oddelku plastike, kasneje je bil voznik viličarja. Invalidsko se je upokojil 8. novembra 1998.

V mesecu marcu je smrt iztrgala iz vrst naših upokojencev **FRANCA POLJANŠKA** rojenega 16. marca 1930 v Žireh, doma z Logaške ceste 10 v Žireh.

Po poklicu je bil kvalificiran čevljar, kasneje je naredil izpit za visokokvalificiranega delavca. Z delom v Alpini je pričel 3. avgusta 1954. Najprej je delal v montažnih oddelkih, nato pa večino delovne dobe na različnih zahtevnih delih v skladiščih in na končni kontroli. Upokojil se je 29. junija 1987.

V drugi polovici marca smo se poslovili od našega upokojenca **ALOJZA SPORIŠA**. Rodil se je 10. novembra 1931 v Klanjcu na Hrvaškem. S svojimi domačimi je živel v Mladinski ulici 5 v Žireh.

Svojo delovno pot v Alpini je pričel 15. novembra, 1956. leta. V montažnih oddelkih je delal od manj zahtevnejših do zahtevnih faz dela. Zaradi uspešnega dela mu je bila priznana interna kvalifikacija. V pokoj je odšel iz športne montaže 30. novembra 1990.

V sredini meseca marca smo izrekli poslednje slovo **ANTONU POLJANŠKU**. Rodil se je 14. avgusta 1929 v Žireh. Njegov dom je bil na Logaški cesti 46 v Žireh.

Po poklicu je bil kvalificiran čevljar. v Alpini je pričel delati 2. februarja 1951 večinoma v montažnih oddelkih na različno zahtevnih delih. Invalidsko se je upokojil 31. marca 1976.

Konec marca smo izrekli poslednje slovo upokojenemu delavcu **ANTONU BOGATAJU**, rojenemu 25. aprila 1938 na Dobračevi pri Žireh, doma v Žirovskem vrhu 3.

V Alpini je kot kvalificiran čevljar pričel delati 20. septembra 1956. junija 1958 je odšel na služenje vojaškega roka. Vrnil se je 20. 6. 1960 in ostal na delu v montažnih oddelkih do 29. junija 1987, ko se je upokojil.

Zadnje dni maja je za vedno odšla od nas upokojena delavka **HILDA PROSEN**, rojena Andreuzzi iz Opekar-ske ulice 4 v Žireh. Rodila se je 13. marca 1935.

V Alpino je prišla 15. julija 1951. Vso delovno dobo je opravljala delo v prirojvalnici in šivalnici zgornjih delov. Za ta dela ji je bila priznana interna kvalifikacija. V pokoj je odšla po petintridesetih letih dela 14. julija 1986.

V zadnjih dneh aprila smo se za vedno poslovili od upokojenke **IVANKE BOGATAJ**, rojene Kogovšek. Rodila se je 30. aprila 1930. v Izgorjih. Živela je na Breznici 3.

Dolgo vrsto let se je preživljala z delom na kmetiji. V Alpini se je kot snažilka zaposlila 29. januarja 1980. Ta dela je opravljala do upokojitve 29. junija 1989.

KADROVSKE NOVICE

MAREC

V mesecu marcu 2004 ni bilo novih zaposlitev. Bilo pa je nekaj prenehanj delovnega razmerja. Z delom so prenehali: Ljubica Heinelt iz prodajalne Ljubljana 5, Barbara Šanca iz prodajalne Levec in Feliks Kosmač iz vzdrževalne službe.

APRIL

V aprilu smo odprli prodajalno v Mercator centru v Domžalah. Tam so se zaposlile tri delavke: Vesna Jamnik – vodja prodajalne ter prodajalki Danijela Urošević in Radmila Trapič. V novi prodajalni v Žalcu se je zaposlila vodja prodajalne Marina Breznikar.

Aprila je prenehalo delovno razmerje:

Antoniji Jereb iz sekalnice, Frančiški Tušar iz športne šivalnice, Alojziji Dolenc iz obrata Gorenja vas, Antonu Tratniku iz vzdrževalne službe in Janu Rupniku iz skladišča materialov.

MAJ

V mesecu maju se je v prodajalni v Žalcu zaposlila prodajalka Alenka Legvart, v prodajalni Levec je z delom pričela Petra Radovanovič, v prodajalni Celje 2 pa Andreja Križnik.

Tudi v maju je bilo več prenehanj delovnih razmerij: iz obrata Gorenja vas so poiskali nove zaposlitve Julka Čaušević, Irena Homec in Slavka Miklavčič. Prav tako je z delom prenehal Dušan Rudolf iz obrata

Col. Po izteku pogodbe za določen čas je delovno razmerje prenehalo Jani Klemenčič. Delovno razmerje je prenehalo tudi Tomažu Pivku iz oddelka termoplastov.

JUNIJ

V prvi polovici meseca junija sta se ob odprtju prodajalne v Slovenj Gradcu na novo zaposlili Černjak Marija in Založnik Simona.

Bilo je tudi nekaj prenehanj delovnih razmerij. Odšli so: Sonja Jereb iz sekalnice, Aleš Dolenc iz domače prodaje, Nina Klančnik iz prodajalne Ravne na Koroškem, Nataša Miškovič iz prodajalne Ljubljana 2. Med trajanjem zaposlitve za določen čas je z delom prenehala Danijela Urošević iz prodajalne Domžale 2.

Irma Dolenc

Usiham pod teboj in spet rastem – pesniški prvenec Brede Kavčič Dolenc

Usiham pod teboj in spet rastem je pesniški prvenec Brede Kavčič Dolenc, ki je izšel v zbirki Knjižnica Žirovskega občasnika. V petek, 23. aprila, na dan knjige, kot je spomnil publicist in filozof Miha Naglič, je bila v Galeriji DPD Svobode predstavitev njene pesniške zbirke. Predgovor h knjigi je napisala dr. Marija Stanonik. V knjigi so avtoričini portreti, ki so fotografsko delo Brigite Zemljarič. Za oblikovanje je poskrbel Vid Klančar.

Na predstavitvenem večeru je pesmi bral dramski igralec Pavle Ravnohrib, z avtorico pa se je pogovarjala novinarka Milena Miklavčič. Na klavirju je zaigrala pianistka Katarina Tominec, zapela pa je sopranistka Alenka Mezek.

“Lepota je skrita in preprosta. Razodene se tistemu, ki jo ljubi,” je moto, ki je zapisan v knjigi in je nastal izpod peresa avtorice knjige Brede Kavčič Dolenc. “To je moje življenjsko vodilo,” je povedala Breda.

Breda je doma iz Šentjošta. Izhaja iz družine, kjer jim umetnost ni neznana. Oče rezbari, sestra je glasbenica, v ožjemu sorodstvu so slikarji, igralci, glasbeniki ...

Bredo so mikali mediji. Veselilo jo je igranje, vodenje. A življenje se mnogokrat obrača po svojih poteh in Breda se je po končani Pedagoški akademiji, kjer je doštudirala slovenski jezik, omožila in se preselila v Žiri. Družina in delovne obveznosti, so terjale svoj čas. Svojo dušo pa je polnila tako, da je pisala pesmi.

“Imam veliko pesmi. S pisanjem sem začela že v gimnaziji,” je povedala.

Pesmi za svoj prvenec je izbrala sama. “Osnovno vodilo je bila kakovost. Eden izmed kriterijev je bil tudi, ali je

Breda Kavčič Dolenc ob risbi Mateja Metlikoviča *Objem*, ki je na naslovnici pesniške zbirke.

bila pesem napisana z nekim globljim občutkom..” Breda piše kakor in kadar ji tako narekuje srce. Navdih za pesem je lahko lepa narava, prijazen človek, lahko tudi razočaranje. Včasih je dovolj le prijazen pogled, prijazna beseda in Breda začuti, da mora občuteno izraziti v pesmi.

Pesmi, ki so v zbirki, so nastajale od Bredinega petindvajsetega do štiridesetega leta. Kar je napisala v zadnjih dveh letih pa hrani in upa, da bo lahko izdala še eno zbirko.

Jožica Kacin

SODELAVCEM OB UPOKOJITVI IN PRENEHANJU DELA

V mesecih marec, april, maj in junij so z delom prenehali, se upokojili in prestopili v zaslužen tretje življenjsko obdobje sodelavci: Feliks Kosmač v marcu in Anton Tratnik v aprilu, oba iz vzdrževalne službe, Antonija Jereb v aprilu in Sonja Jereb v juniju, obe iz oddelka sekalnica, ter Alojzija Dolenc iz obrata Gorenja vas.

Veliko let so preživljali svoj delovni vsak dan, se spopadali s težavami, okušali pa tudi lepote skupnega dela v podjetju, ki je raslo in se razvijalo skupaj z njimi.

Vsem sodelavcem, ki odhajajo, želimo čim lepši, bolj sproščujoč jutri. Naj jih tudi vnaprej spremljata zdravje in sreča. Naj jim še dolgo ne poide življenjska moč in dobra volja.

Ekipe Alpine na pokalu Ski Open nadaljuje tradicijo prvih mest

V nedeljo, 23. maja je bila v Lescah slavnostna podelitev medalj in priznanj, ki so si jih prislužili tekmovalci na letošnjem Ski Open-u 2004. Smučarska ekipa Alpine se je tudi letos močno potrudila in osvojila zlato medaljo. Anuška Kavčič, vodja ekipe je ob zmagi dejala: "Zmage smo seveda zelo veseli. Tovrstna tekmovanja so tudi dobra promocija našega podjetja, del katerega je tudi smučarska obutev, ki nam je na tem tekmovanju odlično služila. Prihodnje leto bo jubilejna 15. obletnica tega tekmovanja na katerem bomo poskušali ponoviti letošnjo odlično uvrstitev."

Matej Peternej Vodja ekipe Anuška Kavčič s pokalom

Društvo upokojencev Žiri ima več kot tisoč članov

Naslov pove, da je Društvo upokojencev Žiri veliko društvo. Konec leta 2003 je imelo 1008 članov, od tega 653 žensk in 355 moških. Člani so večinoma iz občine Žiri, nekateri tudi od drugod.

Dejavnost društva je zelo raznolika. Zavzemamo se, da je življenje članov pestro. Radi se družimo. V ta namen organiziramo izlete, pohode, piknike, vsako leto pa tudi eno večdnevno potovanje v tujino. Tako smo, poleg tega, da smo vse povprek prekrižarili Slovenijo, obiskali tudi Elbo, Švico, Španijo, Sicilijo, Francijo in Holandijo, kamor smo šli celo z dvema avtobusoma. Lani smo potovali po bivši Jugoslaviji, letos pa bomo obiskali Nemčijo in Poljsko. Prav gotovo marsikateri Žirovec vsega tega ne bi videl in spoznal vseh znamenitosti in lepot, če bi društvo upokojencev ne organiziralo izletov. To naredimo v sodelovanju s prevoznikom Pečelinom iz Žirov, s katerim smo zelo zadovoljni.

Izleta avgusta 2003 se je udeležilo veliko članov. Bilo jih je kar za tri avtobuse. Fotografija je izpred Postojnske jame. Foto: Ivan Reven

Podpiramo tudi športno dejavnost naših članov. Predvsem se ukvarjamo z balinanjem, smučanjem, kolesarjenjem, šahom, preizkusimo pa se tudi na drugih področjih. Želimo, da bi se s športom ukvarjalo čim več članov. Koristni so tudi pohodi, kar bi radi še povečali. Člani in članice se družijo tudi pri klekljanju in drugih ročnih delih. Dobimo se vsako sredo. Vabimo, da se nam pridružite tudi tisti, ki sedaj še niste prišli v našo družbo. Na

kulturnem področju dobro deluje upokojenski mešani pevski zbor Srebrni (g)las. Vodi ga pevovodja Rijavec. Zbor ima več nastopov, vedno pa popestri tudi naš vsakoletni občni zbor. Letos pa smo na občnem zboru doživeli posebno presenečenje. Zaigrala nam je tudi Pihalna godba Alpine. V društvu imamo tudi nekaj literarno nadarjenih članov. Ti svoja dela objavljajo v zborniku ljudskih piscev, ki ga izdaja Likus – Literarni

klub upokojencev Slovenije. Ne smemo pozabiti tudi meddruštvenega sodelovanja. To ima korenine več kot deset let nazaj, ko se je žirovsko društvo prijateljsko povežalo z Društvom upokojencev Idrija. V ta krog sodelovanja so se vključila še društva Cerčno, Sovodenj in Gorenja vas – Poljane. Izmenjujemo si izkušnje, zato pravimo, da smo si učitelji in učenci. Vsako leto priredimo srečanje navedenih društev. Letos bo to 26. junija na Ermanovcu.

Člani upravnega in nadzornega odbora vsaj enkrat na leto, običajno v decembru, obiščemo naše bolne člane in tiste, ki imajo nad osemdeset let. Kontrola krvnega sladkorja in tlaka je organizirana vsako prvo sredo med 17. in 18. uro. Ob smrti članov svojcem

uredimo povrnitev pogrebnih stroškov in izplačila iz sklada vzajemne pomoči. Dolga leta je imelo društvo svoje prostore v stavbi na Loški cesti 29. Stavba je bila ob denacionalizaciji vrnjena lastnikom. Iskali smo nove prostore. Z veseljem, pa tudi nostalgijo, smo se sredi leta 2003 preselili v nove prostore v Zadrudni dom. Tam imamo pisarno in sejno sobo. Sejno sobo imamo skupaj z Društvom invalidov in nekaterimi drugimi društvi v kraju. Občina Žiri in Mercator Sora zaslužita priznanje, ker sta prisluhnila potrebam naše organizacije

Letos smo izvolili nov upravni, nadzorni odbor ter disciplinsko komisijo. Imamo tudi novega predsednika. Izvoljen je bil Anton Klemenčič.

Tajnica je Silva Pivk. Dosedanji tajnici Dini Vončina je bilo za dolgoletno prizadevno in uspešno delo (njena zasluga je tudi, da smo izdali zbornik ob 50-letnici delovanja 1950–2000), podeljeno priznanje Zveze društev upokojencev Slovenije. Za prizadevno delo smo se zahvalili tudi vsem članom dosedanjih organov in prejšnjemu predsedniku Adolfu Križnarju.

Za zaključek še utrinek z letošnjega zbora. Vojko Jezeršek, ki nam je govoril o varnosti v prometu, je za varno hojo ponoči upokojencem razdelil kresničke. Ob tem je dejal: "Nosite jih. S tem si zagotovite večjo varnost. Ne tako kot je bilo slišati: kresničko bom vzel, dal jo bom vnuku. Le sami jo nosite, vnuki jih bodo dobili drugje."

Majda Jesenko

Mladi igralci NK Alpina so tudi letos gostovali v Franciji

Že tretje leto zapored smo se člani Nogometnega kluba Alpina Žiri udeležili mednarodnega nogometnega turnirja v Franciji. Tam smo bili od 29. do 31. maja. Sodelovali smo z dvema mlajšima selekcijama, in sicer od šestega razreda osnovne do prvega letnika srednje šole. Tekmovalno je bila mlajša selekcija nekoliko uspešnejša od starejših kolegov. Skupaj smo odigrali dvanajst tekem po trideset minut.

Turnir poteka v kraju Arnas, ki leži na obrobju mesta Villefranche. V Arnasu je približno toliko prebivalcev kot v Žireh. Je zelo lepo urejen kraj, z veliko zelenja. Imajo lep športni center, v katerem smo se odlično počutili. Tu smo odigrali tekme, za večino pa je bila telovadnica v objektu tudi naše dvodnevno bivališče. Domačini so nas zelo lepo sprejeli.

Na turnirjih v Franciji smo vsako leto doživeli prijetne trenutke, tako mladi nogometaši kot vodstvo kluba. Prav zato smo se odločili, da naše gostitelje drugo leto povabimo v Žiri. Obljubili so, da zagotovo pridejo.

Nogometni klub Alpine bo tudi letos organiziral Žirovsko noč. Prireditve se bo pričela v petek, 25. junija. Ob dvajsetih bo igrala Mala kapela Pihalne godbe Alpine. Nato bo predstava potujočega gledališča DPD Svoboda Žiri in družabni večer. Dogajanje se bo nadaljevalo v soboto s kmečko tržnico, zabavo za otroke, malim nogometom, atletiko, plezanjem po umetni steni, streljanjem na gol, predstavitev žirovskih gasilcev, koncertom pihalnih orkestrrov, za prijeten zaključek dneva in noči pa bo poskrbela Juhubanda.

Tomaž Vehar

Babištvo na Loškem, knjiga dr. Toneta Koširja

12. marca je bila v Galeriji v Žireh predstavitev knjige dr. Toneta Koširja, *Babištvo na Loškem*. Z avtorjem se je pogovarjal zgodovinar Vincencij Demšar. Sodelovala je tudi Julka Klemenčič, nekdanja žirovska babica, ki je, kot pravi, zadnja prava babica na žirovskem.

“Moja želja je bila postati trgovka. Toda potrebno bi bilo plačati šolanje, za to pa nismo imeli denarja. Oče in mama sta umrla in otroci smo se morali sami prebijati skozi življenje. V Žireh je bilo organizirano predavanje o babiškem poklicu. Udeležila sem se ga in se navdušila za ta poklic. Naredila sem sprejemne izpite. Bila sem premlada za šolanje, saj poklica babice ni mogla opravljati ženska, ki ni imela dvajset let. Dve leti sem delala v Modnih oblačilih, nato pa sem šla v Ljubljano v šolo,” je pripovedovala Julka Klemenčič.

“Šola nam je dala veliko znanja. To ni bilo le učenje iz

knjig. Da smo se smele prijaviti za diplomu, smo morale samostojno voditi sto porodov.”

Ko je Julka končala šolo z babice, se je zaposlila v Žireh. Nasledila je babico Julko Kocelj. Tedaj so se ženske še odločale za rojevanje doma. Julka Klemenčič ima na svoje babiško delo lepe spomine. “Rojstvo je čudovit dogodek. Imela sem srečo, da so se vsi porodi, ki sem jih vodila, srečno končali. Velikokrat me je bilo strah, toda na koncu se je dobro izteklo.” Pozneje, ko babištvo zaradi rojevanja v porodnišnicah ni imelo več prvotne vloge, je Julka opravljala druga dela. “Delala sem v zdravstvenem domu. Hodila sem na obiske k porodnicam in otročičkom, obiskovala bolnike. Mnogokrat ni bilo lahko. Toda misel, da sem pomagala ljudem in jim lajšala včasih tudi težke zadnje ure, mi je vlivala moči, da sem zmogla. Če bi se morala odločiti še enkrat, bi zbrala isti poklic.”

Jožica Kacin

Kaj je novega v Stari šoli?

V Stari šoli so ob pestrem kulturnem programu obiskovalcem pokazali, kaj so naredili in kakšne načrte imajo vnaprej.

Me prav zanima, koliko Žirovcev si je ogledalo muzejske zbirke, ki so bile zadnjih 30 let na ogled v Stari šoli? Kdor jih v tem času ni videl, jih je pač zamudil. Čevljarstvo, klekljarstvo, narodnoosvobodilno in slikarsko – zbirke izdelkov oziroma muzealij, ki so za Žiri najbolj značilne. Januarja letos smo jih morali pospraviti in zdaj na varnem čakajo, da bo “hiša žirovskega spomina” obnovljena in takrat bodo ponovno na ogled.

Stara šola pravimo hiši, ki je ocenjena za najbolj kakovostno svetno arhitekturo na Žirovskem in kot taka razglašena za kulturni spomenik. Šoli

je služila od 1864, ko jo je za ta namen odkupila tedanja žirovska občina, pred tem je bila tu stoletja pristava loškega gradu. Od srede minulega stoletja so bila v njej stanovanja in od 1973. tudi muzej. Leta 1995 je po delitvi premoženja nekdanje občine Škofja Loka njena lastnica postala Občina Žiri in ta jo od leta 2002 temeljito prenavlja. Po zaključku del bo v njej predvsem muzej.

Kljub temu, da je v stavbi gradbišče, je bilo tu v soboto, 29. maja 2004, prav imenitno srečanje. Ko se je bližala 18. ura, nam je pred vhodom zaigrala pihalna godba Alpina, malo

pozneje smo si ogledali, kaj je bilo v hiši narejenega doslej. Potem smo se zbrali v imenitni obokani stebriščni baročni dvorani v prvem nadstropju. Ta je bila po vojni prezidana v stanovanja, zdaj se je spet razkrila njena nekdanja podoba. Tu je skupina arhitektov, ki jo tvorijo Borut Burger, Janez Koman in Beta Poljanšek Koman, pokazala, kakšna bo ta hiša po novem. Ob odprtju so spregovorili podžupan Marko Mrlak v imenu občine, Miha Naglič kot predsednik Muzejskega društva Žiri in Janez Koman v imenu arhitektov. Zaigral nam je kvartet kljunastih favt Air, zanimivo je bilo videti, kako si naš muzej predstavljajo učenci Osnovne šole Žiri. Arhitektu in žirovskemu rojaku Vlastu Kopaču, ki se zaradi zdravstvenih razlogov srečanja ni mogel udeležiti, smo pred njegovim 91. rojstnim dnevom podelili diplomu častnega člana Muzejskega društva Žiri. In na koncu našemu muzeju nazdravili.

Namen prireditve je bil dvojen: pokazati, kar je v hiši že narejeno in kakšna bo po končani prenovi. Ta je v rokah občine in župana, ki še naprej računa tudi na podporo ministrstva za kulturo. Žirovski muzealci pa smo pred zahtevno nalogo, da pripravimo program tistega, kar bo v Stari šoli po novem. Da tu ne bo novo Visoko, ampak hiša, v kateri bo kaj videti in se bo v njej marsikaj dogajalo.

Miha Naglič

Turistična vzgoja – eden izmed izbirnih predmetov, ki je potekal na Osnovni šoli v Žireh

Skupina fantov se je odločila za tale pogrinjek.

Eden izmed izbirnih predmetov v sedmem razredu devetletke je bil tudi turistična vzgoja. Zanj se je odločilo veliko učencev. Mentorica je bila Andreja Bogataj. Učenci so starše povabili medse in jim pokazali in povedali, kaj so se naučili. Tega ni bilo malo. 12. junija so se mladi turisti odpravili še na izlet na Dolenjsko. Med drugim so obiskali Čateške Toplice.

Jožica Kacin

Akcija živimo zdravo se je končala z zabavno prireditvijo v Dvorani DPD v Žireh

Na zaključni prireditvi so dobili besedo tudi obiskovalci. Govori Adolf Križnar.

V petek, 16. aprila se je v Žireh zaključila akcija Živimo zdravo. Organizatorji so z veseljem ugotovili, da je prireditev spremljalo in obiskovalo veliko Žirovcev. Tudi obiskovalci so se strinjali, da so slišali veliko koristnega in da bodo poskušali vsaj del napotkov uvesti v svoj vsakdan.

Jožica Kacin

Badminton – šport za vsakogar

Ekipe v badmintonu

Badminton je športna panoga, v katero se lahko vključi zelo širok krog ljubiteljev rekreacije. Najbrž je malo takih, ki ne bi nikdar v rokah držali badmintonskega loparja. Večina je igrala tako, da so šteli udarce, preden je žogica padla na tla. Vedno

več ljudi se danes odloča za badminton kot dvoranski šport. Igra se odvija preko mreže na označenem igrišču.

V Žireh smo to obliko spoznali pred tremi leti. Že drugo leto zapored pa je bila organizirana trim liga. V njej je v

letošnjem letu med moškimi nastopilo dvajset, med dekletimi pa devet igralcev. Pri dekletih je drugo leto zapored zmagala Nataša Markelj, druga je bila Nika Drmota in tretja Mojca Mezeg. Med fanti je prav tako drugič zapored prvo mesto osvojil Aleš Gaber, drugi je bil Srečo Gaber in tretji Simon Pišlar.

Žirovska ekipa je s sosednjo Idrijo odigrala tudi dve prijateljski tekmi in obakrat zmagala z rezultatom 11:9.

Od meseca oktobra do meseca maja je bilo na štirih badmintonskih igriščih v telovadnici osnovne šole vsako nedeljo dopoldne živahno. V sedmih mesecih je na igriščih igralo skupaj 90 rekreativcev v starosti od 7 do 50 let.

Vsi, ki bi si želeli bližje spoznati badminton, ste v mesecu oktobru vabljeni, da to športno disciplino spoznate tudi kot dvoranski šport.

Srečo Gaber

Žirovci tudi letos izjemno uspešni v Šolski košarkarski ligi

Košarkarice in košarkarji so bili letos tretji.

V prvem delu tekmovanja je naša ekipa v skupini z Osnovno šolo Komen Renče, Vipava in Sežana gladko brez poraza osvojila prvo mesto in se uvrstila v nadaljevanje tekmovanja. Z dobro igro in izenačeno močjo, tako pri fantih kot pri dekletih, je naša ekipa nakazovala veliko možnosti, da se bo tudi v deveti sezoni ŠKL-ja uvrstila visoko.

Zmaga v osmini finala proti ekipi Osnovne šole Livada iz Velenja in v četrt finalu proti ekipi iz Osnovne šole Olge Mesič. Ptuj je pomenila, da bomo Žirovce spet videli na finalni prireditvi. V polfinalu nas je z nekaj športne sreče premagala kasnejša zmagovalka letošnjega prvenstva OŠ Trata.

Resne in zavzete priprave na mali finale v Velenju, so nam prinesle

polni uspeh. Po izenačeni – borbeni in kakovostni tekmi, ki se je odločila v končnici, smo z zmago proti ekipi Osnovne šole Cerknica osvojili 3. mesto. S tem smo dodali še en kamenček k uspehom OŠ Žiri in kraja v dolgoletnem udejstvovanju v Šolski košarkarski ligi.

Poleg košarkarjev so se odlično uvrstili naši novinarji, ki so dosegli 2. mesto v skupni uvrstitvi (Špela Vehar 3. mesto), fotografi z odličnim 1. mestom (1. mesto Jaka Podobnik, 2. mesto Maja Likar in 3. mesto Tomaž Kokalj) in plesno navijaška skupina, ki je z navijanjem in bodrenjem na vseh tekmah prispevala pomemben delež k uspehu naše šole. V skupni razvrstitvi smo bili 2., kar je izjemen uspeh in dodatna vzpodbuda za nadaljevanje uspešnega dela, treningov in prizadevanj na vseh področjih, ki jih zajema in vključuje ŠKL.

Za uspeh so poleg učencev zaslužni trenerji in mentorji krožkov: Marjan Kočevar, Barbara Peternel, Polona Maček, Tadej Rupar, Adelina Poljanšek, Janez Bizjak, Bogdan Erznožnik in ravnatelj Marijan Žakelj.

Bogdan Erznožnik

Ob 100- obletnici rojstva žirovskega rojaka duhovnika Viktorijana Demšarja

O Viktorijanu Demšarju je spregovoril tudi Alfonz Zajec. Sedijo Jože Pavlič, dr. Marta Ciraj in Miha Naglič.

26. marca so župnija Žiri, Muzejsko društvo Žiri, in občina Žiri pripravili nepozaben kulturni večer. Posvečen je bil stoletnici rojstva žirovskega rojaka duhovnika in prvega slovenskega častnega člana malteškega

viteškega reda Viktorijana Demšarja. Njegovo življenje, podobo in delo je predstavil diplomirani teolog in novinar Jože Pavlič. O njem je spregovorila tudi dr. Marta Ciraj. Zbrane sta pozdravila žirovski župnik Jože Stržaj

in predsednik Muzejskega društva Miha Naglič. Na trobente sta zaigrala člana Pihalne godbe Alpine Adam Rejc in Blaž Vidmar. Svoje spomine na žirovskega rojaka so obujali nekateri izmed občinstva: Viktorijanovi nečakinji Dana Gluhododov in Mira Majhenič, dr. Marija Stanonik, arhitekt Tone Mlakar, Alfonz Zajec in Edi Kavčič. Vsi so se strinjali, da je bil Viktorijan Demšar izjemen človek.

Rodil se je 12. marca 1904 pri Česnu v Stari vasi. 29. junija 1928 je bil v Ljubljani posvečen za duhovnika. Služboval je v različnih krajih, najdalj pa v Komendi. Tam je skrbel za knjižnico Petra Pavla Glavarja. Veliko je pisal o njem in napisano objavljaval v različnih publikacijah. Te spise so mu občani Komende ob njegovi stoti obletnici rojstva izdali v knjigi Zbrani spisi o Petru Pavlu Glavarju in Komendi. S svojim delom si je prislužil naziv in opravo častnega člana malteškega viteškega reda. Umrli je 1. januarja 1992 v Komendi.

Jožica Kacin

Rokodelstvo Selške in Poljanske doline zaščitni znak letošnje bianalne razstave domačih in umetnih obrti

Bianale domačih in umetnih obrti je v mesecu aprilu in maju potekalo v Slovenj Gradcu in Ljubljani. Zaščitni znak letošnje prireditve je dražgoški kruhek in klekljana čipka cvetk iz Galerije A. Primožič. Galerija A. Primožič se je na bianalu predstavila s svojimi čipkami.

Judo – Sašo Jereb bo nastopil na Olimpijskih igrah v Atenah. Brat Andraž si utira pot med najboljše

Andraž Jereb (levo) je na mednarodnem tekmovanju dosegel drugo mesto

V avstrijskem mestu blizu Salzburga je v začetku marca potekalo tekmovanje mlajših in starejših dečkov

ter kadetov in mladincev v judu. To je tradicionalni pregledni turnir, ki privabi mlade obetavne in kakovostne judoiste. Nastopilo je preko sedemsto tekmovalcev iz dvanajstih držav.

Izmed članov Judo kluba Alpine se je tega tekmovanja udeležil Andraž Jereb. Nastopil je v kategoriji starejših dečkov do 34 kg, kjer se je pomerilo 33 tekmovalcev. Do finalne borbe je bilo potrebno pet zmag. To je Žirovcu uspelo. V finalu pa ga je čakal bolj izkušen avstrijski tekmovalcec in Andraž je moral priznati premoč. Andraž Jereb je osvojil drugo mesto, kar je lepa uvrstitev in spodbuda za naprej.

Velik uspeh je dosegel, že poznan in uveljavljen tekmovalcec z mnogimi zvenečimi naslovi, Sašo Jereb. V kvalifikacijah se mu je uspelo uvrstiti med tekmovalce, ki bodo nastopili na Olimpijskih igrah v Atenah. Avgusta bomo držali pesti za našega Saša.

Jožica Kacin

Matevž Maretič se je predstavil s svojimi vžiganicami in vžganimi čipkami

Dr. Tadeja Primožič, Matevž Maretič in Miha Naglič

V petek, 2. aprila je bila v Galeriji Svobode v Žireh odprta razstava Matevža Maretiča Vžiganice in vžgane čipke. Razstavljena dela je predstavila etnologinja dr. Tadeja Primožič.

Matevž Maretič živi v Škofji Loki, dela pa v Kladivarju v Žireh. Ljubiteljsko se ukvarja z vžiganjem različnih motivov v furnir, izdeluje pa tudi vžgane pirhe. "Vžiganice sem pričel izdelovati pred približno petimi leti. Razstavljal sem v galeriji Fara v Škofji Loki. Prevladujeta dva motiva vžiganic na furnirju. Prvo sem imenoval čipke. To so vzorci, ki spominjajo na prave klekljane čipke. Drugega pa sem pričel izdelovati letošnjem letu in ji dal naslov Oba. Tu sta vžgana dva zrcalna motiva. Sta vsak zase, skupaj pa predstavljata celoto. Lahko bi ju opredelili kot levo, desno, zgoraj, spodaj, moški ženska, je povedal avtor teh zanimivih del."

Jožica Kacin